

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

1. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

8. LEDNA 2012

Z obsahu:

**Srdce otevřené
potřebám bližních**

Katecheze
Benedikta XVI.
při generální audienci
14. prosince 2011
- strana 2 -

Vytrvat ve víře
Matka osmi dětí
vyrostla duchovně
v podzemní církvi
- strana 4 -

Malý svědek
Boha Stvořitele
Miroslaw Rucki
- strana 6 -

Ježíšova poselství
P. Ottaviovi
Michelinimu (23)
- strana 8 -

**Feminismus je vůči
ženám nepřátelský**
Křesťanský obraz ženy má
prorocký charakter
- strana 9 -

**Předávání víry
a její prameny (3)**
Joseph Ratzinger
- strana 10 -

Joachim Patinir (kolem 1480 – 1524): Ježíšův křest v Jordánu, detail

Údaje o náboženské situaci v naší zemi podle posledního sčítání lidu nás staví před smutnou skutečností, kterou není možno přejít poznámkou: Kdo nás potřebují, ti si nás najdou. Nemůžeme nám být přece lhostejné, jak rychle přibývá lidí, kteří mají za

Editorial

to, že náboženství nepotřebují, ačkoliv je jim potřebnější než kdykoliv předtím. Tyto dnešní postoje k náboženství ve skutečnosti vypovídají o době daleko dřívější. Současné generace jen dávají najevo, jak v nich dozrálo to, co bylo do nich zaséváno od nejtělejšího dětství. Pokud do nich semeno opravdové víry bylo ještě vůbec vloženo, nenašlo půdu, ptáci je sezobali a trní udusilo.

Těch ptáků a trní je dnes více než kdykoliv předtím. Tito škůdci se s naším dovolením nastěhovali přímo do našich domovů a svým falešným potěšením a rozptylující zábavou vytlačují úspěšně a účinně touhu a potřebu jediné opravdové a velmi potřebné radosti, a to je radost ze společenství s Bohem, naším Otcem a dárce té základní skutečnosti, že vůbec existujeme, že vnímáme, cítíme, myslíme a můžeme se radovat. Stvořitel nás obdařil těmito dary, abychom živě prožívali jeho přítomnost, mysleli na jeho moudrost a dobrotu a radovali se z jeho lásky.

K tomu nepotřebujeme žádnou multimediální techniku, ale otevřené oči a upřímné srdce. Záplava imaginárního světa nás izolovala a uzavřela do sebe, takže ochruly naše skutečně lidské vztahy k Bohu i k lidem. Celé miliony lidí u nás necítí potřebu setkávat se s Bohem, protože je k takovému opravdovému setkávání nikdo nepřivedl, nikdo jim nepomohl, aby je zakusili, proto si našli své potěšení v oné přemíře příležitostí a možností, které nám nabízí svět, tělo a ďábel. Představa o náboženství se u nich redukovala na pouhý seznam toho, co se smí a co nesmí, a to, co se údajně nesmí, se jim jeví jako přílišné a zastaralé požadavky, které už v dnešní době nema-

jí místo. Naopak zcela se vytratilo vědomí všeho toho, co člověk může, že jako Boží dítě smí přebývat na Božím klíně a v jeho srdci, že může důvěrněji než svého vlastního otce a matku oslovovat nesmírného a nekonečného Boha, nebeského Otce, který všechno stvořil, v němž žijeme, hýbáme a jsme.

Současný statistický údaj je důsledkem skutečnosti, že již celá desetiletí se dětem s mateřským mlékem nepředává základní zkušenost, co to znamená žít s Bohem a v Bohu, že tyto děti neprožívaly ve svých rodinách onu atmosféru Boží náruče, Božího otcovství, že se ve skutečnosti neseťkávaly s Bohem, ačkoliv v něm žijeme, hýbáme se a jsme.

Církev, která nerozkvétá, která se nerozšiřuje, ale naopak trpí na úbytě, neplní své základní poslání a je ve svém jádru nemocná. Všechny komunity, aktivity a „spolča“, i všechny velké pompézní masové akce, pokud neprobouzejí, nepodporují a neživí tento základní osobní a nenahraditelný vztah a styk s Bohem tváří v tvář, z očí do očí opravdově a plodný apoštolský zápal, mohou budít dojem, že tu ještě jsme a že je nás dost, ale co je to platné, když nakonec nezabrání onomu neustávajícímu odlivu od pravé víry a nástupu falešných bohů a zlatých telat.

Před rokem jsme se na vás obrátili s prosbou, aby se každý čtenář našeho časopisu pokusil získat jednoho jediného dalšího odběratele. Žel, neuspěli jste...

Znamená to, že trh po duchovní stravě tohoto druhu je tak nasycen, že se opravdu nenajde více zájemců, že druhým nechutná nebo je nestravitelná? V některých otázkách to skutečně vypadá, jako bychom ani nebyli jedné víry s mnoha lidmi, s nimiž se scházíme ve stejném kostele. Vysvětlují to Pánova slova: „Kdo má, tomu bude dáno, ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.“ „Vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší.“ Ve stejném duchu varoval

Dokončení na str. 7

Srdce otevřené potřebám bližních

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 14. prosince 2011*

Drazí bratři a sestry, dnes bych chtěl s vámi rozjimat o Ježíšově modlitbě spojené se zázračným uzdravením. V evangeliích jsou představeny různé situace, ve kterých se Ježíš modlí před uzdravujícím činem Otce, který koná skrze něho. Jedná se o modlitbu, která, opakuji znovu, ukazuje jedinečný vztah a vědomí společenství s Otcem, přičemž se Ježíš nechává strhnout velkou lidskou nouzí svých přátel, např. Lazara a jeho rodiny, mnoha chudých a nemocných, a chce jim konkrétně pomoci.

Typickým případem je uzdravení hluchoněmého (srov. Mk 7,32–37). Vyprávění evangelisty Marka ukazuje, že Ježíšův uzdravující čin je spojen s jeho intenzivním vztahem jak k bližnímu – nemocnému –, tak k Otci. Scéna zázraku je podrobně popsána takto: *Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prst do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, tj. „Otevři se!“* (7,33–34) Ježíš chce, aby se uzdravení uskutečnilo stranou, daleko od zástupu. Zdá se, že tomu tak není pouze proto, že zázrak má zůstat před davem utajen, aby se zabránilo neúplným nebo matoucím výkladům o Ježíšově osobě. Rozhodnutí odvést nemocného stranou způsobí, že v okamžiku uzdravení se Ježíš a hluchoněmý nacházejí o samotě, sblížení ve zvláštním vztahu. Pán učiní gesto, při kterém se dotýká uší a jazyka nemocného, tedy specifických míst jeho neduhu. Intenzita Ježíšovy pozornosti se projevuje také v neobvyklých úkonech uzdravení: Ježíš používá své prs-

ty, a dokonce vlastní sliny. Také skutečnost, že evangelista uvádí původní slova, která Pán pronesl, „*Effatha!*“, tj. „*Otevři se!*“, ukazuje na zvláštní charakter této scény.

Síla Božího soucitu

Ale ústředním bodem této epizody je fakt, že Ježíš v okamžiku uzdravení hledá svůj přímý vztah k Otci. Vyprávění dokonce říká, že *vzhlédl s povzdechem k nebi* (v. 34). Pozornost k nemocnému, Ježíšova péče o něho jsou spojeny s hlubokým projevem modlitby adresované Bohu. Povzdech je popsán výrazem, který v Novém zákoně označuje tužbu po něčem dobrém, co dosud schází (srov. Řím 8,23). Spolu s vyprávěním tedy ukazuje, že lidský soucit s nemocným přivádí Ježíše k modlitbě. Ještě jednou se vynořuje jeho jedinečný vztah k Otci, jeho totožnost jednorozeného Syna. V něm, skrze jeho osobu se zpřítomňuje uzdravující a dobročinné Boží působení. Není to náhoda, že závěrečný komentář lidu po zázraku připomíná hodnocení stvoření na začátku Geneze: *Dobře učinil všechny věci.* (Mk 7,37)

Do uzdravujícího úkonu Ježíšova zřetelně vstupuje modlitba s jeho pohledem k nebi. Moc, která uzdravila hluchoněmého, je jistě vyvolána soucitem s ním, ale vychází z Otcova zásahu. Setkávají se tyto dva vztahy: lidský vztah se soucitem s člověkem, který vstupuje do vztahu s Bohem, a tak dochází k uzdravení.

Spojení s Otcovou vůlí

V Janově vyprávění o vzkříšení Lazara je stejná dynamika *Dokončení na str. 12*

Janova mise u Jordánu spěje ke svému vyvrcholení. Bůh si zvolil toto místo a tohoto proroka, aby zde zvláštním způsobem projevoval svou přízeň a milosrdenství. Vynaloží-li trochu námahy k soustředění a pozornosti, můžeš se za přispění Ducha Svatého právě zde stát svědkem obdivuhodného setkání Syna s Otcem.

Jan Křtitel, nesmlouvavý kazatel, se na první pohled liší ode všech, kteří sem za ním přicházejí. Při pohledu na něho tě možná napadne to, co si o něm myslí zejména přední jeruzalémská mužové: je to podivín, který přímo provokuje svým zevnějškem a svým způsobem života. Nemají pro to jiné vysvětlení, než že je blázen.⁽¹⁾ Ale Janova asketická strohost nechce být ani samoúčelná, ani okázalá. Dovedl jen do všech důsledků sám na sobě to, co káže druhým. Jeho životní způsob jasně vypovídá o tom, že má na mysli jen službu Bohu a splnění svěřeného poslání. Chudobu a krajní skromnost v odívání i stravování si nevynutila ani nouze, ani sklon k výstřednosti, nýbrž je to projev jeho úplné vnitřní odloučenosti ode všeho pozemského pohodlí. Opravdové pokání vyžaduje dobrovolné přijetí nepříjemně pocíťovaného nepohodlí, které vede k osvobození ducha od tělesné a pozemské svázanosti a závislosti. Jan Křtitel snáší útrapy dobrovolného nepohodlí za všechny, které slovem i příkladem volá k obrácení. Nikomu se nepřizpůsobuje, nikomu se nepodbízí, a přece se všichni za ním hrnou. Naznačuje ti úspěšný klíč k opravdu účinnému apoštolátu.

Prorok od Jordánu je dokonale odpoután i od každé samolibosti. Přicházejí k němu stále větší zástupy a dávají se od něho křtít. Takový úspěch snadno svádí k sebeuspokojení. Jan však vytrvale odvrací pozornost od své osoby. Nechce sloužit sobě, ale pravdě, proto nepřestává poukazovat na velikost jiného, který má přijít po něm. Uvědom si, že není jiného způsobu, jak dobře připravit Ježíši cestu: *Je třeba se zmenšovat, aby On mohl růst.* V tom je také *Janova radost*⁽²⁾. Svou vlastní velikost chápe jako Bohem svěřený úkol: Připravuji cestu někomu, kdo je o tolik větší než já, že já jsem před ním ničím. I jeho křest bude větší: bude křtít nikoliv vodou, ale i Duchem Svatým, který na vás sestoupí.

Ten Veliký, kterého Jan ohlašuje, právě přichází, ale jeho příchod je překvapivě skromný a nenápadný. Prává velikost nespočívá v okázalosti. Odložil všechnu svou velikost tak důsledně, že je k nerozeznání od ostatních kajcníků, a jako všichni při-

Vyznání lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešního svátku

Ty jsi můj milovaný Syn.

chozí sestupuje do Jordánu a přijímá Janův křest. Rozpozná ho přitom jen vnitřní zrak proroka, který se marně zdráhá prokázat mu službu svým křtem. Ježíš tak schvaluje a posvěcuje tento obřad a počínání Jana i kajcníků, kteří přišli, aby se křtem a vyznáním hříchů očistili od svých vin. A Ježíšovo počínání schvaluje a slavnostně potvrzuje sám nebeský Otec. Boží Trojice veřejně a zjevně projevuje své zalíbení a radost v této svaté chvíli, kdy před zraky zástupů nevinný a neposkvrněný *Boží beránek bere na sebe hříchy světa*⁽³⁾ a tak se pokorně podrobuje vnějším znamením úkonu kajcnosti. Nový Adam vstupuje na cestu poslušnosti, aby napravil to, co první Adam způsobil svou neposlušností.⁽⁴⁾

Prvním Ježíšovým vystoupením na veřejnosti je jeho kající ponížení v Jordánu. I to je součástí jeho cesty ke konečnému oslavení. Podstupuje je z lásky a poslušnosti k Otci a to je důvod, proč v něm Otec nachází tak velké zalíbení. Jestliže Bůh chce být usmiřován určitým stanoveným způsobem, již samotný fakt, že se mu podrobuješ, je součástí tvého pokání. K podstatě kajcnosti a obrácení patří ochota vzdát se sama sebe. Pokorné pokání je tak ve skutečnosti návratem k tvé původní důstojnosti. To, čeho jsi byl právě svědkem, je výmluvný obraz zázraku, kterého se účastníš, kdykoliv pokorně sestoupíš do svátostné řeky, abys přiznal a odložil svou hříšnost: Duch Svatý k tobě sestupuje s dary a milostmi a Otec se nekonečně raduje, že tě opět může oslovit: *Ty jsi můj milovaný syn, našel jsem v tobě zalíbení.*

Ježíš odchází od Jordánu plný Ducha Svatého, který ho odvede nejdříve do hluboké samoty. Přijmout Ducha Svatého znamená odevzdat se bezvýhradně jeho vedení. Toto Boží vedení se brzy projeví jako požehnání pro svět v působení Služebníka, který *nebude křičet, hlučet, nalomenou třtinu nedolomí, věrně bude ohlašovat právo, bude otevírat oči slepým, vězně vyvádět ze žaláře, na jeho učení čekají daleké kraje..., bude uzdravovat ty, které opanoval ďábel.*

Uvědom si, čeho všeho můžeš být schopen i ty, když se pokorně očistiš, odevzdáš poslušně Bohu, aby tě učinil svým služebníkem, pomazaným Duchem Svatým a mocí. Pod jeho vedením *nezeslábněš ani nezmalát-*

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 55,1-11

Toto praví Hospodin: „Nuže, vy všichni, kteří žíznete, pojdte k vodě; i když jste bez stříbra, pojdte, zásobte se a jezte, pojdte a kupujte bez stříbra a zdarma víno a mléko! Proč odvažovat stříbro za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí? Slyšte mě a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla! Nakloňte ucho své a pojdte ke mně! Poslouchejte, a naplní vás nový život! Uzavřu s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi. Hle, národům jsem ho ustanovil zákonodárcem, knížetem a vládcem kmenů. Přivolaš národ, který neznáš, a národy, které tě neznaly, přiběhnou k tobě kvůli Hospodinu, tvému Bohu, kvůli Svatému Izraeli, který tě oslavil. Hleďte Hospodina, když je možné ho najít, vyzvějte ho, když je blízko! Ať přestane bezbožník hřešit, zločinec ať změní své smýšlení; ať se obrátí k Hospodinu, a on se nad ním smiluje, k našemu Bohu, který mnoho odpouští, neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému – praví Hospodin. O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho. Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svažuje zemi a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo jí, tak se stane s mým slovem, které vyjde z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. čtení - 1 Jan 5,1-9

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží?

Dokončení na str. 12

níš. I ty můžeš být milý Bohu, budeš-li konat to, co je správné. Neboj se proto odejít pod vedením Ducha na čas do samoty, kde tě křtem ohně připraví, a pak tě bude moci zavést k těm, kteří na tebe čekají, abys jim prokázal dobrodiní.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 11,18; ⁽²⁾ srov. Jan 3,29-30; ⁽³⁾ Jan 1,29;

⁽⁴⁾ srov. Řím 5,15

Druhé nástupiště na Süd-Ostbahnhof ve Vídni: právě přijíždí vlak z Bratislavy. Pozorně sledují všechny ženy, které procházejí kolem mne. Zuzana Babálová mi poslala e-mail, že bude mít šedý plášť. Pokouším se tedy najít mezi těmi, které vystupují, šedý plášť. Jaké údaje mám ještě k dispozici? Je to osminásobná matka, vyznačuje z ní velký klid a odevzdanost, říkali mi ze všech stran. Ona i její předkové zachovali za komunistů víru i přes všechny těžkosti.

Ne! Žádná z těch, které prošly kolem, tomu nedopovídá. Teprve zcela nakonec se na mě někdo usmívá již z velké dálky. Já jsem si jako poznávací znamení vzala do ruky VISION. Celá něžná, projelo mi hlavou. Tak přece jen je tady. Vnitřní mír skutečně vyznačuje, i když, jak se záhy v našem rozhovoru dovím, její manžel se musí jako nezaměstnaný ohlížet po práci. Ale přes všechny starosti, jaké představuje tak velká rodina a nezaměstnanost, zůstává Zuzana vyrovnaná a plná důvěry, jak brzy zjišťuji.

Sama pochází z velké rodiny, měla ještě pět bratrů – jeden letos předčasně zemřel – a tři sestry. Zuzana se narodila v Bratislavě jako osmé dítě Marty a Marcela Babálových. Pro rodiče byla víra velkou oporou jejich všedních dnů. Zuzana ráda vzpomíná na týdenní modlitební večery se zpěvem a muzicírováním ve velké rodině. Rodina trávila dny v modlitbě a čerpala duchovně také v různých řádových společenstvích.

Otec, lékař a docent na bratislavské univerzitě, zemřel před čtyřmi roky. Kvůli svým náboženským aktivitám, které byly komunistům známy, nemohl se stát profesorem. Teprve po smrti byla mu pro jeho zásluhu jako docentu a poradci biskupské konference v etických záležitostech propůjčena profesura.

Za komunistického režimu, zvláště v 50. letech, stačila pra-

Vytrvat ve víře

Matka osmi dětí vyrostla duchovně v podzemní církvi

videlná návštěva mše, aby si úřady vzaly člověka na mušku. Až do převratu museli všichni učitelé složit slib, že budou vyučovat děti a mládež v „duchu“ komunismu. Kdo se prohlásil za křesťana, byl automaticky neschopný pro špičková místa. Křesťané tedy nemohli dělat kariéru, ale riskovali pronásledování a vězení.

Přesto se již Zuzanini prarodiče zasazovali za víru. Dlouhý čas skrývali ve svém domě kněze, které komunistický režim stíhal, a riskovali tak pronásledování, vězení a smrt. Mnozí z nich pak mohli překročit Moravu a najít v Rakousku svobodu. I když toto skrývání nebylo odhaleno, museli prarodiče snášet za svůj postoj represálie.

Také Zuzaniny rodiče navštěvovali zahraniční kněží, kteří pašovali křesťanskou literaturu. Zuzana si vzpomíná na příběhy svatých, které děti s nadšením četly. Tyto a jiné knihy předávali pak rodiče dále. Jména kněží zůstala neznámá. Tak se mělo zabránit, aby při policejním výslechu nebyl nikdo prozrazen. Zuzana ani neví, jakými cestami z rodičovského domu putovala tato literatura dále.

Zuzana Babálová se svým manželem Bohumilem

Když byl kněz hostem, byla doma – samozřejmě tajně – sloužena mše svatá. Pro Zuzanu bylo tedy již od dětství jasné, že mše je něco zvláštního a drahocenného, za co stojí podstoupit i nebezpečí. Děti se také dívaly s velkou úctou na rodiče a prarodiče, kteří bydleli ve stejném domě, a když si matka pro nedostatek prostředků musela přivydělávat, staraly se děti o kněze. Různé cizí řeči, jimiž se doma s kněžími hovořilo, usnadnily dětem studium jazyků.

Z těchto setkání se děti také naučily, jak krásné je angažovat se pro druhé, i když je to spojeno s pronásledováním. Proto byly také ochotné angažovat se: například pro postižené děti, kterých se ujal jeden jezuitský kněz a připravoval je k prvnímu svatému přijímání a biřmování. Se sourozenci hrála Zuzana na housle a pomáhala pořádat slavnosti s písněmi, básněmi nebo veselým vyprávěním.

Zuzanina neohrožená matka s rodinou a přáteli organizovala – přes oficiální zákaz – křesťanský pěvecký sbor. Zpívali při tajných primicích, náboženských slavnostech a svatbách. Zuzana zpívala také. Nástroje nepoužívali, aby se neprozradili.

Komunisté se chtěli dovědět o sboru něco bližšího, ale všichni mlčeli. Proto nasadili do sboru špehy, aby zjistili jména „spiklenců“. Byli odhaleni velmi brzy. Lišili se svým charakterem od křesťanů: neměli trpělivost ani křesťanskou lásku. Členové sboru chodili jen po dvou nebo po třech na tajná místa, kde se konaly zkoušky. Tak bylo špiclům znemožněno zůstat ve hře.

Jeden z bratrů a vedoucí sboru byli několikrát vyslýcháni. Ale ani přes nátlak, který na ně vyvíjeli, nesdělili žádná jména a ne-

prozradili žádné údaje. Nakonec je pustili, ale bratru vyhrožovali, že nebude moci studovat medicínu, pokud se bude dále křesťanský angažovat. Ale to mladé nijak od jejich činnosti neodradilo. Tak jeli „Ursus Singers“ jako skupina přátel do Rumunska, Bulharska a Makedonie a vystupovali tam na náboženských slavnostech. Cesty byly spojeny s vandrováním a koupáním v moři. Protože je vždy doprovázel kněz, slavili v přírodě mši svatou. Tak byla samozřejmě integrována víra do života. „Byla to krásná doba ve sboru.“ Jednou u pátera Antona Srhoľce přes zákaz natočili kazetu křesťanských písní. „Nikdo ve vsi to neprozradil,“ vzpomíná Zuzana vděčně na solidaritu krajanů.

Kazetu se podařilo propagovat za hranice. Dostala se až do Vatikánu. Byla to pro ně velká radost, když ji uslyšeli na vlnách Radio Vaticana, které sice přijímali s obtížemi, ale přece. Radio hrálo tyto písně celé dva týdny.

Mladí stateční křesťané se nijak nedali zahnat do kouta. V roce 1977 zorganizovalo společenství „Oáza“ setkání mládeže. Patnáct dnů se spolu modlili růženec a společně zpívali. Při té příležitosti poznala Zuzana biskupa Pavla Hnilicu. Dodával mládeži odvahu a vyprávěl jim o svém setkání se sestrou Lucií z Fatimy, která chtěla všechny posílit ve víře, že Neposkvrněné Srdce Panny Marie zvítězí.

V roce 1977 se sboru podařilo zúčastnit se u Krakova festivalu „Sacrosong“. Nezapomenutelný zážitek má Zuzana ze setkání s kardinálem Karolem Wojtyłou, který sdělil mladým lidem, že má obzvláštní radost z toho, že se festivalu účastní skupina ze Slovenska. Ani návštěva Polska nebyla za komunistické éry samozřejmá. Bylo požadováno „pozvání“ a potřebné devizy. Ale zvolna se situace zlepšovala. „S pontifikátem Jana Pavla II. jsme cítili, že je všechno snazší,“ vypráví Zuzana a se smíchem

dodává: „Nadšení pro něho bylo u nás obrovské.“

V roce 1981 mohl sbor na pozvání Slováků v zahraničí odcestovat do Říma. Tam jim zajistil kardinál Tomko audienci u papeže, který je povzbudil, aby se ničeho nebáli. Měli svým zpěvem dále hlásat víru a sdělovat druhým lidem radost. Na tuto cestu vzpomíná Zuzana s velkou vděčností.

Na konci studia poznala sympatického mladého muže. Nejspíše tehdy vyhaslo přání, které měla jako mladé děvče, vstoupit do některého řádu. Sestry, které ji pozorovaly při jejím jednání s postiženými dětmi, jí velmi imponovaly. Ale, jak bylo řečeno, Bohumil ji přivedl na jiné myšlenky.

Je to stavební inženýr a pochází z východního Slovenska. Tam byla náboženská angažovanost sledována ještě přísněji. Již ve škole hrozili Bohumilovi, že nebude moci studovat, jestliže zůstane ministrantem. Že přesto zůstal u své víry, mu – jak je vidět – nakonec nijak neškodilo.

Velká láska mezi oběma byla tak zjevná, že se rozhodli uzavřít co nejdříve sňatek. Zuzana tehdy teprve končila střední školu a začala studovat na univerzitě techniku a chemii. Její obor: konzervování potravin a technologie zpracování masa. Již jako dítě byla nadšena pracemi na zahradě a pěstováním ovoce a zeleniny.

Zatímco její manžel dělal doktorát, čekali ještě na pozeňání dětmi. První se dostavilo až po skončení jejího studia a půlročním zaměstnání. Ale pak už rodina rychle rostla. Po Danielovi přišel Gabriel a Cyril. Pak přišla první dcera Miriam, ke které se přidali Simon, Marcel a Emilie. Nakonec se těšili z opozdilce Bohdana.

„Každé dítě jsme čekali s velkou radostí a láskou a s každým rostla i naše láska,“ říká s úsměvem a dodává: „Přirozeně, byly i problémy. Ale když jsem měla problémy s většími dětmi, čerpa-

Zuzana Babálová

la jsem klid a pokoj u těch menších. To mi dávalo sílu.“

Nejdříve žila rodina na velkém sídlišti. Mnohonásobná matka má na tu dobu krásné vzpomínky: „Bylo to neuvěřitelné. Bůh to s námi musel myslet velmi dobře, protože na našem schodišti jsme měli jen křesťanské rodiny. Téměř každá měla více dětí, některé dokonce více než my. Vzájemně jsme se podporovali, založili jsme vlastní školku: každá rodina převzala děti během dvou týdnů na jeden den s programem pro všechny.“

Rodiny si rozumí tak dobře, že tvoří vlastní křesťanskou obec. Scházejí se spolu k modlitbě a deset let tráví společně letní dovolenou: spolu s knězem obsadí nějakou prázdnou školu. S radostným výrazem v tváři vzpomíná: „Někdy to bylo těsné, co to bylo dětí od 15 rodin – ale bylo to bez problémů, veselé, zkrátka prima. Díky knězi měli jsme také svou mši svatou. Naše děti mají dodnes krásné vzpomínky na tyto dovolené a také mnoho přátel z té doby.“ Plně s ní souhlasím, když říká, jak je to důležité, když děti mají přátele stejného smýšlení, dnes více než jindy.

Děti musí vidět, že i pro druhé je víra důležitá. I na Silvestry jezdili Babálovi společně lyžovat. Změnu roku prožívali společně v kostele. Ale lyžování bylo někdy finančně náročné.

I když 80. léta už nebyla pro křesťany tak nebezpečná, by-

lo nicméně zakázáno tisknout křesťanské noviny. Jedny však vycházejí. Aby to bylo možné, byl vymyšlen zvláštní systém. Tiskárna posílá jednotlivé stránky novin. Pak 10 členů společenství skládá jednotlivá čísla. „Všechno muselo proběhnout velmi rychle, aby nebezpečí prozrazení bylo co nejmenší. Když někdo zazvonil, ať to byl kdokoliv, vždy jsme se polekali.“

Díky novinám prohlubovali svou víru, dovidali se také o problémech, o sankcích, které postihovaly vedoucí osobnosti jako Jána Čarnogurského, Františka Mikloška, a jak jsou potřebná solidární shromáždění. „Tato média byla nástroj, kterým slovenští křesťané pěstovali svou víru a mohli přežít i přes všechny represálie,“ vypráví Zuzana.

K podpoře víry sloužila i větší dřevěná chata, kterou postavil Zuzanin otec v matčině rodné obci. Sloužila rodině k setkávání a pobytu při návštěvách. Konaly se zde i exercicie a duchovní obnovy. Klíče se předávaly zájemcům, a aby nikdo nebyl ohrožen, neptali se ani po jménech. Většinou nikdo nevěděl, kdo se tam právě schází. I sbor tam mívával zkoušky.

Zuzana Babálová se svými dcerami

Stát pevně za svou vírou bylo každopádně nebezpečné. „Držet se své víry bylo za komunistického režimu svým způsobem hrdinství,“ shrnuje Zuzana své vzpomínky na dobu před převratem, ale dodává: „Kdo dnes zastává vyšší pozici v podniku a chce veřejně vyznávat víru,

nemá to také lehké.“ A shodujeme se v tom, že brzy to bude na celém světě hrdinství, hlásit se ke křesťanství. „Svět je skutečně zcela jinak orientován,“ konstatuje Zuzana. Malebná vesnice Vlkolánek, kde stojí otcova chata, byla mezitím prohlášena za světové kulturní dědictví.

Teprve když byl čtyřpokojevý byt malý – Babálovi měli již sedm dětí, opustili sídliště a přestěhovali se do domu vzdáleného 15 km. Je dostatečně velký pro celou rodinu. Ale jeho okolí již není čistě křesťanské.

Když Zuzana hovoří o svých dětech, je v tom velká radost a hrdost: nejstarší syn studoval informatiku a hledá práci, druhý studuje medicínu a je členem jednoho souboru. V 11 letech měl dokonce ve vídeňské opeře sólovou roli v opeře Werther.

Třetí syn studuje strojnictví. Ostatní děti jsou ještě ve škole. Všechny navštěvovaly hudební školu, zpívají a hrají alespoň na jeden nástroj, říká matka hrdě. Žasnu tím více nad tím, že její dorost se uplatňuje i ve sportu. Slyším o stolním tenisu, volejbalu, kanoích a lehké atletice. Především však chtěli Babálovi svým dětem zajistit víru, mravní hodnoty a lásku k Bohu a lidem.

Jak velice usilují tito rodiče, aby dětem předali radost z víry, ukazuje cesta, kterou podnikli v létě. Tři týdny cestovali po Francii, Španělsku a Portugalsku. Mířili především na poutní místa, ale nejen tam: La Salette, Ars, Nevers, Santiago de Compostella, Fatima, Montserrat ... Aby náklady byly co nejmenší, spí se ve spacích pytlích na louce nebo na pobřeží. Jejich idylu neruší žádní zloději, žádní nahněvaní policisté nebo obtížní současníci jako hadi nebo škorpióni.

Protože je o všech místech dobře informována, osvědčuje se jako průvodce cizinců. Do Garabandalu, kam nemohli najít cestu, je zavedl toulavý pes. Po posledním zastavení křížové cesty je tento čtyřnohý „nebeský

posel“ opět opustil. V Garabandalu se Zuzana cítí, díky klidu a míru, který místo vyzařuje, velmi dobře. U těch nejmladších dětí zanechává největší dojem moře s impozantními vlnami a přesypy, a samozřejmě opice na skalách Gibraltaru.

Zuzana se domnívá, že dnes je dětem důležité přiblížit víru mnoha odpovídajícími způsoby. Oba manželé čerpají sílu v exerciciích, které konají v „Mariině rodině“.

„Vlivy světských médií se projevují i u nás. Po převratu byla velká euforie a mnoho nadšení. Všechno, co souviselo s církví, zažilo velký rozvoj. Bylo tu mnoho nadějí. Ale nyní se Slovensko obrací stále více k blahobytu a k církvi se obrací zády.“

Ale Zuzana není pesimista. „Jsem pevně přesvědčena, že víra, láska a důvěra v našeho Pána a Stvořitele nám pomůže přežít. Chtěla bych k tomu přispět tím, že založím v naší obci dětský pěvecký sbor. Bude se jmenovat Zrnko. Snad umožní velkou sklizeň!“

Velkou radost nám působí každoroční setkání čtyř dříve zakázaných sborů, které mohou slavit s biskupem mši s mnoha hudebními nástroji.“

Zuzana stále vyzařuje dobrou náladu a radost. Snaží se registrovat všechno, co působí radost: malé pozornosti, úsměvy, milé slovo, nebo když si všimne, že nějaká námaha nebyla marná. „Také zpěv mi dává sílu. Sílu mi dávají především svátosti, modlitba, pouti, naše křesťanské společenství, přátelé stejného smýšlení, se kterými podnikáme výlety.“

Nakonec má ke mně jednu prosbu: Mám vyřídít poděkování všem lidem – kněžím, řeholníkům i laikům – kteří Slováckům v těžkých dobách pomáhali, stáli jim po boku a přispěli k nekrvavému převratu.

VISION 2000 - 6/2011

Překlad -Iš-

Malý svědek Boha Stvořitele

„I když jsem biolog, musím přiznat, že nechápu, jakým způsobem vznikl život. (...) Možnost existence Stvořitele, Boha, znamená pro mne uspokojující řešení tohoto problému.“
Tato slova napsal Werner Aber, genetik a biolog, nositel Nobelovy ceny v oblasti medicíny.

Jiný vědec vyznamenaný Nobelovou cenou, Francis Harry Compton Crick, biochemik a genetik, vybavený všemi poznatky dostupné vědy, mohl jedině potvrdit, že v určitém smyslu se to jeví takřka jako zázrak, tak mnoho podmínek musí být splněno, aby něco mohlo existovat. Po mnoha pokusech vysvětlit počátek života bez Božího stvořitelského aktu musel vědec nakonec přiznat: „Pokaždé, když píšu referát na téma o původu života,

Brouk bombardér - *Brachinus faveicollis*

vždy přijmu rozhodnutí, že už další psát nebudu, protože je to příliš mnoho spekulací a velmi málo faktů.“

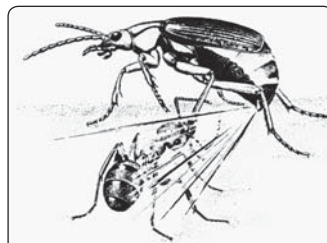
Lidská pýcha je však obrovská a vede až k absurdní nevěře v existenci Stvořitele. Jen tak je možno vysvětlit iracionální pokusy pochopit okolní svět bez uznání zřejmých důkazů Jeho

působení a moci. Při vši účtě k vědeckým titulům Richarda Dawkinse nemohu uznat jako vědecké jeho pokusy přiznat vlastnosti Boha Stvořitele nějaké náhodě. Ve své knize *Slepý hodinář* (*The Blind Watchmaker*) přiznal, že jádro každé buňky rostlinné, zvířecí i živočišné či lidské obsahuje více informací než 30 svazků *Encyklopedie Britannica*, ale přesto se snaží zdůvodnit, že tyto informace nebyly vytvořeny a zakódovány inteligencí Stvořitele. Ve srovnání Boha s hodinářem se Dawkins domnívá, že neosobní, bezrozumová a náhodná evoluce je takovým slepým hodinářem, který vytváří komplikované a takřka zázračné organismy.

Taková argumentace ve skutečnosti uráží logiku lidského myšlení. Abychom si to přiblížili, posloužíme si příkladem malého brouka, jehož obranný mechanismus nemohl v žádném případě vzniknout náhodou v slepých mutacích a vývojových změnách. Je to brouk *Stenaptinus insignis* (brouk z rodu střevlíkovitých), který odráží útočnicka proudem horkého spreje s dráždivým obsahem.

Každý, kdo se zabýval chemií a dělal doma pokusy s vznětlivým a výbušným materiálem, ví, jak obtížné je vyhnout se opaření nebo explozi, případně samovznícení substance. A zde brouček vyrábí ve svém vlastním těle výbušné látky a chemickou zbraň, kterou dokáže využít proti agresorovi.

Kresba znázorňující obranný mechanismus brouka bombardéra (*Stenaptinus insignis*)

Stenaptinus insignis

Dnešní věda ví mnoho o mechanismech chemické obrany brouků. Bylo prozkoumáno na tisíc druhů brouků patřících do 400 tříd. Vědci už poznali složení a vlastnosti směsí u brouků, kteří tvoří třicet různých tříd. Například brouka - bombardéra *Metrius contractus* studoval a popsal tým amerických vědců vedený profesorem Thomase Eisnerem (*The Journal of Experimental Biology* 203, 2000, str. 1265-1275). Žlázy tohoto brouka produkují 27 chemických sloučenin. Tyto látky jsou „uskladněny“ ve zvláštních oddělených zásobnicích a teprve ve chvíli ohrožení jsou vstříkovány do zvláštní komory. Jeden zásobník obsahuje hydrochinony a peroxid vodíku, druhý směs enzymů. Když se tyto látky sloučí ve spalovací komoře, nastoupí ihned vyloučení plynu z peroxidu vodíku, který oksyloží hydrochinony do podoby benzochinonů (chemická zbraň). Zby-

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

tek plynu vyvolává samovznícení substance, která zvětší obsah a teplotu až na 100 °C. Následuje výstřel látky na agresora. Je to produkt dvoufázové kontrolované chemické reakce.

Taková střela by byla neúčinná, kdyby brouk neměl systém lokalizace útočnicka spojený se soustavou nasměrování proudu horké látky. Brouk umí velmi přesně identifikovat polohu a zasáhne ho prakticky v každém bodě na těle. I kdyby se útočník nacházel na hřbetě brouka, speciální soustava dokáže přesměrovat proud na příslušné místo.

Je tu velká obtíž věřit v evoluci takového brouka cestou postupných změn. Máme totiž na tisíc druhů brouků, kteří mají plně fungující systém schopný v okamžiku připravit výbušnou substanci ze zásobníků a vystřelit směs správným směrem. Nemáme však ani jeden druh, který by se nacházel někde *mezi* existujícími druhy. Vůbec nevíme, jak se tyto systémy mohly vyvinout cestou evoluce z něčeho jiného. Každý sebemenší omyl by brouk zaplatil životem a nemohl by předat dalším generacím ani potřebné informace, jak se chybě vyhnout.

S. Osawa a Z. H. Su napsali knihu o 200 stranách *Molecular Phylogeny & Evolution of Carabid Ground Beetles* (Springer Verlag 2004). Analyzovali mitochondriální DNA u více než dvou tisíc jedinců a dospěli k závěru, že brouci „se objevili náhle“, protože nebyli schopni objevit jejich evolučního předka. Protože však nechtěli připustit Stvořitele, Jeho moc a moudrost, uchýlili se k „nesouvislé evoluci“ a k „evoluci morfologické“. Ale tento únik nedává odpověď na otázku: jak vznikly samy od sebe velmi pokročilé obranné mechanismy, tak nebezpečné pro samotného brouka v případě nejmenšího pochybení? Je zřejmé, že „slepý hodinář“ by si neporadil s takovým broukem, kterého byl měl vytvořit na-

již Izaiáš: „Budete stále poslouchat, a neporozumíte, budete se ustavičně dívat, a nic nevidíte. Otupeklo srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavírají, takže očima nevidí, ušima neslyší a srdcem nechápu a neobrátí se a já je neuzdravím.“

Ten, kdo ještě setrval v naší jediné, svaté, apoštolské církvi, může v ní buďto hledat způsob, jak se zabydlet, nebo místo a příležitost, jak se zapojit. Zabydlet se znamená zařídit se tak, abych si především přišel na své. Ten, kdo se jen zabydlí, však snadno odpadne, když se mu zdá, že se mu jinde nabízí výhodnější místo. Zapojit se znamená více než nějakou vnější aktivitu a angažovanost, znamená to převzít spoluodpovědnost za současnost i budoucnost Božího království, učinit z toho svou první a hlavní starost i radost mezi všemi ostatními starostmi a radostmi. Je to radost člověka, který našel drahocenný poklad a všechno prodal, aby koupil pole s tímto pokladem. To je už téměř dvacet let hlavní motto našeho týdeníku,

poprvé a ihned schopného použít zbraň.

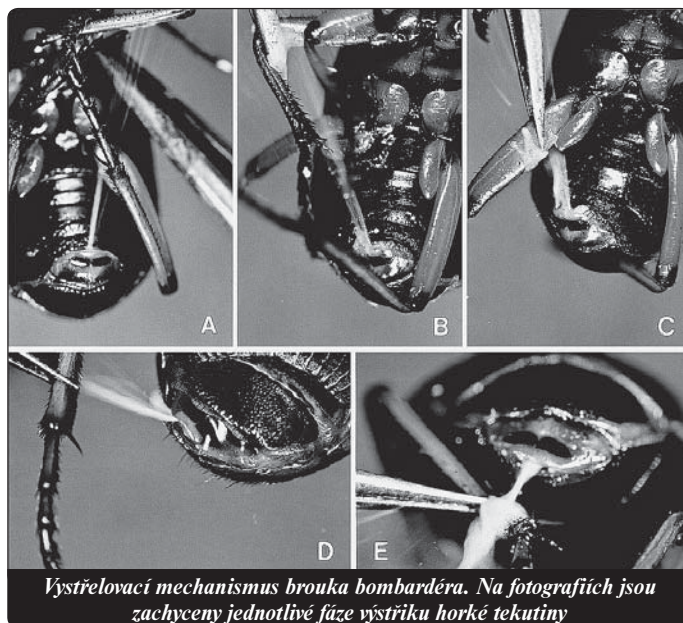
Britský profesor Andrew McIntosh, vynikající odborník

na toto téma mluví jeho slova i příklady četných Ježíšových svědků. Takové příklady a podněty jsou vítané pro ty, kteří pocítují touhu a potřebu udělat něco pro Pána a pro své bratry. Kolik dobrého mohou vykonat taková sdružení opravdových věřících, o jakém nám vypráví prostá a přitom nesmírně obětavá paní Babálová, která je sama matkou osmi aktivních nematrikových katolíků! (str. 4)

Potřeba opustit všechno a jít za Pánem se netýká jen řeholníků a řeholnic, svým způsobem je to cesta pro všechny jeho učedníky. Kdo na ni vykročí s velkodušným srdcem, pozná, že nejenže nepřišel o radost, ale našel ji v míře, o jaké neměl dříve tušení. Jestliže se setkáváme s někým, komu můžeme závidět jeho radost, která mu vyzařuje z očí, pak nás takový živoucí Ježíšův učedník mnohem snáze přesvědčí, abychom také šli za ním, a ani to nemusí dělat hojnými slovy. Pane, vezmi si mě se vším, co jsem a co mám, a učiň mě svým nástrojem!

-lš-

v oblasti aerodynamiky a termodynamiky, napsal: „Vyspělé miniaturní spalovací komory, mechanismy kontrolující tlak, vnitřní

Výstřelovací mechanismus brouka bombardéra. Na fotografiích jsou zachyceny jednotlivé fáze výstřiku horké tekutiny

systém rychlého přepojení ventilů a přesnost měření, to všechno nás vede k závěru, že máme co do činění s jedním z nejlepších zařízení na kontrolované spalování, jaká v současném světě existují. **Nesmíme se však divit této komplikované a neredukovatelné složitosti živých bytostí, které jednoznačně poukazují na velký Rozum, který je vytvořil současně s celým kosmem.**“ (A. C. McIntosh, *Burning, Frizzling or Fizzling?* „Mathematics Today“, 38(2), 2002, str. 40–45)

Nositel Nobelovy ceny v oblasti fyziky Dennis Gabor přiznává: „Nedokážu prostě uvěřit, že všechno se vyvinulo náhodnými mutacemi.“ Těžko mu nedat zapravdu, zvláště když i tak malý brouk svědčí silným hlasem o moci Stvořitele a oslavuje Boha před moudrými vědci: *Děkuji ti, že jsi mě stvořil tak zářivě, tvoje díla jsou hodná obdivu.* (Ž 139,14)

Knihou moudrosti říká: *Jestliže unesení krásou je pokládali za bohy, tím spíše měli poznat, oč lepší je jejich Pán, neboť On je té krásy Prapůvodce, který všechno stvořil.* (Mdr 13,4–5) Svatý Pavel varuje: *Co je totiž u něho neviditelné - jeho věčná moc a jeho božské bytí - to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nelze omluvit. Ačkoliv Boha poznali, přece ho jako Boha nectili a neprojevovali mu vděčnost. Jejich uvažování nevedlo k ničemu a jejich moudrá mysl se zatemnila. Mysleli si, že jsou mudrci, a zatím se stali blázny.* (Řím 1,20–22)

Nebuďme tedy hlupáky a vzdějme chválu Bohu Stvořiteli, když máme před sebou malého a tak výmluvného svědka Jeho moudrosti a moci. Modleme se za vědce raněné duchem slepoty, aby poznali Boží prst ve světě, který je obklopuje, neboť Pán je varuje: *Kdybyste byli slepí, neměli byste hřích. Vy však říkáte: „Vidíme.“ Proto váš hřích trvá.* (Jan 9,41)

Mihujcie się 4/2011
Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (23)

ZÁKLADNÍ PRAVDA

1. prosince 1976

Včera jsem ti řekl, že kněz má být obět, která obětuje sebe sama spolu se Mnou Otcí na odpuštění hříchů a osvobození duší z otroctví Zlého. Myslíš, že tato pravda se hlásá v seminářích?

Myslíš, že pastýři a duše si to ověřují a bdí nad tím, aby aspiranti kněžství byli osvíceni, aby si byli vědomi odpovědnosti více než lidské za to, že zítra budou kněžími, mými služebníky, správci plodů mé Krve a mého Umučení?

Ne, synu. To, co někdo nemá, nemůže dát druhým. Orientace a formace aspirantů kněžství je všechno možné, jen ne tento můj požadavek, dokonce je někde v rozporu s tímto požadavkem. Jestliže pastýři a vychovatelé nejsou duše-obětí, nemohou formovat velkodušné a svaté duše. Důvod jsem ti již dříve vyložil.

Horečný dynamismus = hereze aktivity

Ptám se: Ježíši, jsou zde velmi horliví pastýři a kněží a není jich málo.

Odpovídám: Nikoliv, můj synu. Potvrzuji ti, že jsou svatí pastýři a kněží, ale je jich velmi málo!

Jsou zde pastýři a kněží odševnění horečným dynamismem, jsou nakaženi herezí aktivismu. Já neposuzuji podle zdání, ale posuzuji objektivní skutečnost, kterou znám jen Já sám.

Duše-obětí milují být skryté, duše-obětí milují setrávat se Mnou v nepřerušené modlitbě, duše-obětí se velmi liší od jiných, které takové nejsou. Dnes, můj synu, zůstalo v seminářích a v řeholních kongregacích málo pozitivního; zrušili stará pravidla a nahradili je novými, téměř všechna jsou postavena

na chybných zásadách, nejsou ve shodě s mou vůlí a s mým evangeliem.

Svoboda neznamená nevázanost ani anarchii!

Synu, pokusím se lépe ti ozřejmit, jak se zaměňuje pojem svobody s pojmem anarchie... Čím je svoboda pro mnohé vychovatele, pro mnohé kněze a pastýře? Zaměnili a spojili svobodu s nevázaností. Tak vstoupila laxnost do seminářů, takže se aspiranti odlišují velmi málo nebo se vůbec neliší od mnoha mladých, víceméně materialistů, kteří nic neodřeknou žádostivosti smyslů.

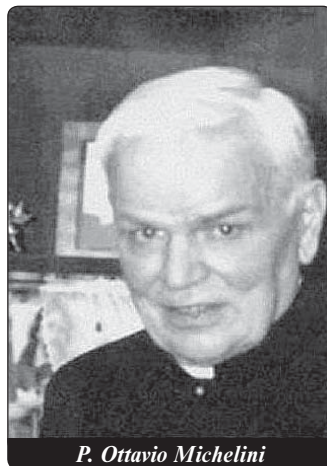
Sledují se pornografické a násilnické filmy, vesměs amórální a zcela proniknuté materialismem, sexuálními zážitky všeho druhu...; je prý třeba poznat život, říkají, aby byli schopni provést svou volbu. Život je pohyb, není života bez pohybu a také lidský život, život tvora účinného k Božím obrazu a podobnosti, je pohyb.

Člověk má svobodu pohybovat se jak směrem k dobru, tak ke zlu; ale jen tehdy, když směřuje k dobru, uskutečňuje smysl svého života, svého povolání, podstatu své existence, protože byl stvořen k dobru; člověk ponizuje svou svobodu, a tím svou důstojnost, když se obrací ke zlu. Svoboda neznamená ani nevázanost, ani anarchii!

Avšak ti, kteří mají těmto věcem vyučovat, to nepochopili.

Strašná mravní a duchovní zvrácenost

Od okamžiku, můj synu, kdy Bůh vloží svoje semeno do duše člověka, kterého si vyvolil od věčnosti, musí ten, kdo je přijal, toto semeno střežit, chránit a bránit, ale totéž musí dělat ti, kteří skrze Boží prozřetelnost

P. Ottavio Michelinimu

přijali závazek naplňovat své povolání a plnit s vírou a láskou svou povinnost vychovatele.

Synu, potvrzuji ti znovu, a jsem to Já, Ježíš, kdo tak činí, že ti ani nemohu říct, až do jaké míry mravní a duchovní zvrácenosti dospěly některé semináře, hotová semeniště herezí a zkázy; jsem nucen sanovat nakažený terén, infikovaný tolika zly. Učinil jsi dobře, můj synu, když jsi nedoporučil semináře a řeholní instituty těm, kteří se na tebe obrátili, protože i oni ve svých pochybnostech a nejistotách nebyli schopni vyřešit svůj osobní problém řeholního povolání.

Ze zbabělosti, strachu, z lidských ohledů, aby se vyhnuli těžkostem, nenapravili tyto trestuhodné situace ti, kteří tak měli učinit bez váhání.

Kdo má pevnou víru, neřídí se při svém jednání podle soudů světa, ale jen podle soudu Božího.

BOŽSKÝ ROLNÍK

1. prosince 1976

Kněžské povolání je tajemné semeno nadpřirozeného života, kterému dal Bůh padnout do vyvolené duše, aby dozrávalo pod vedením rodičů nebo osob pověřených Bohem a dosáhlo svého plného rozvoje.

Duše, která v sobě nosí semeno tak vzácné, že se mu nemůže rovnat žádná perla na světě, musí být poučena o drahocennosti tohoto daru, musí být podporována modlitbou, musí se oriento-

vat ve svých zbožných úkonech na Ježíše, reálně přítomného v Eucharistii, v tajemství nekonečné pokory, moudrosti a moci, musí být plně vedena k lásce, k modlitbě a k Duchu Svatému a Královně apoštolů, protože právě ona, nejsvětější Panna, dovádí povolání ke konečnému zrání.

V období přípravy k povolání musí být vyvolená duše uvedena také do tajemství Církve, protože bude jejím živým údem s mnoha vitálními funkcemi.

Vychovatelé jsou Boží spolupracovníci

Bůh jedná zpravidla skrze druhotné příčiny. Proto jsou semináře, řády, řeholní kongregace pověřeny specifickým úkolem ujmout se péče o povolání, aby skrze vzdělávání v posvátných i světských oborech jako Boží nástroje a Boží spolupracovníci předem vyvolení v Božím plánu spásy dovršili formaci a zráním povolání a přivedli povolání ke kněžskému svěcení.

Bylo již dříve řečeno, že nikomu není dovoleno narušovat řád a harmonii stanovenou Bohem v řádu milosti. Kdo tak činí, dopouští se velké vzpoury proti Otcí, vzpoury, která nemůže zůstat bez trestu, neboť představuje veliký hřích pýchy a zpupnosti; z toho vyplývá velká odpovědnost vychovatelů, zvláště vychovatelů povolaných k tak delikátnímu úkolu v mé Církvi.

Vyžaduje se od nich svatost a dokonalost života a je samozřejmé, že pokud svatost a dokonalost zde nejsou, nikdo nemůže předávat druhým to, co nemá. Tato svatost a dokonalost v sobě obsahují: naprostou pravověrnost, absolutní věrnost nejvyššímu Pastýři a bohatství všech křesťanských ctností. Vychovatelé musí být osobnosti na výši bez nejmenší pochybnosti, poživající vážnosti pro svůj správný život, jedním slovem, musí to být vzory pravého křesťanského života.

Strašná odpovědnost vychovatelů – ničitelů víry

Pastýři mají velkou odpovědnost při volbě vychovatelů pro své semináře. Lepší je seminář zavřený než seminář svěřený ničitelům víry a křesťanských ctností, jak se to bohužel děje za těchto dnů v mnoha seminářích. Běda těm, kdo na sebe vzali odpovědnost za mylný výběr, stali se svou neschopností a slabostí ze zbabělosti nebo ze strachu komplici Satana v ničivém díle zkázy duší.

Biskupové a vychovatelé budou skládat nejpřísnější účty Boží spravedlnosti za všechno zlo, za které jsou odpovědní..., a ať si nemyslí, že najdou milosrdenství, když pro sebe a pro svou prestiž obětovali nejvyšší dobro duší; ať už jsou to špatní kněží, ať jsou to duše jimi zničené, ti všichni vystoupí proti nim jako svědkové u Božího soudu, který nepřipouští odvolání.

Můj synu, nediv se, jestliže znovu opakuji to, co jsem již řekl, ale je nutné, aby to všechno bylo napsáno a rozšířeno; žádá si to dobro mé Církve.

Odpovídají s ledovou a diplomatickou chladností

Kolik je těch, kteří oplakávají tragickou situaci v seminářích a řeholních řádech nakažených herezemi! Kolik duší se obětovalo, aby byly lékem proti takové zkáze a zhoubě! Ale jejich oběti nic nezmohly proti ledové diplomatické chladnosti těch, kteří měli tisíc důvodů, aby byli nadmíru citliví na tyto problémy, tak životně důležité pro církev.

Kněží obrozené Církve budou mít zcela jiný pohled na přirozenost, funkci a cíle svého kněžství, oni budou muset být, a také budou skutečnými spoluvykupiteli, tj. budovateli mého království v duších.

Neboj se to všechno napsat, nic nedbej na strach, budu vždy u tebe.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Feminismus je vůči ženám nepřátelský

Křesťanský obraz ženy má prorocký charakter

Církvi se často předhazuje, že projevuje nepřátelství vůči ženám, obzvláště je tomu tak u zastánců feminismu. To je zcela převrácená skutečnost. Je už dávno známo, že křesťanský středověk přinesl zvláštní ocenění ženy, zatímco feminismus dělá z žen mužatky.

Utkvělé názory o středověkém tmářství a zvyk karikovat středověk jsou nadmíru houževnaté. Lidé nečetli Reginu Peroudovou („Skoncovat se středověkem“), proto také nevědí, že 1000 let, které dělí renesanci od necivilizovaného období, nebyly doby mrtvého klidu ani dějinného vzduchoprázdna nebo výraz v závorkách. Především však není známo, že středověk byl zlatou dobou křesťanství.

Tato skutečnost se ignoruje, přesněji řečeno, není zájem o ni něco vědět. Ale důstojnost ženy byla v celé této době daleko více ceněna než předtím (v římském právu stála žena a dítě pod nadvládou muže) i potom (v důsledku přeceňování starověku byl způsob smýšlení až do osvícenství v rostoucí míře pohanský). (...)

Jen naivní člověk může věřit, že emancipace ženy je dítětem osvícenství. K tomu je třeba

ba vědět, že z textů, které napsali samozvaní filosofové 18. století, čteme dnes jen vybrané části očištěné od pohoršlivých míst. Pozorná četba celých textů by totiž ukázala, že se zde široce pohrdá „ženskou rasou“ (!). Ideálem Rousseaua, tohoto osamělého chodce, je „užívat sám sebe“. Nazývá sám sebe osamělý, ale je zde přece jeho Thérèse. Jako autor „společenské smlouvy“ se dětmi vůbec nezabývá.

Voltaire? V jeho očích je žena „dvounohé zvíře bez peří“, přičemž je třeba poznamenat, že pro něho ani muž neznámá o mnoho více. Pro pojem, že člověk je Boží obraz, má Voltaire jen vulgární výrazy. A Diderotův sen? „Luxusní kočár, apartmá, jemné prádlo a naparfémované děvče“ (věci, které patří k sobě).

Také u revolucionářů je pohled na ženu ovlivněn prospěchářskými hledisky. Tak můžeme číst např. u Proudhona: „Dívoch

to jasně pochopil: z ženské, divokého zvířete, udělal zvíře pracovní.“ Dokonce i u Balzaca nacházíme podobné rady: „Nemějte pro tyto slzy a nářky těch bezmocných strojů více slitovnosti než kat.“

V některých textech nacházíme náznaky hypotézy znásilnění. Markýz de Sade (pro někoho herold osvobození od židovsko-křesťanských tabu) dovedl tuto nelidskou logiku důsledně až do konce: „Posluhuji si ženou pro své potřeby, tak jak si posluhujeme pro jiné účely nočníkem.“

Je feminismus zdravou reakcí na toto pohrdání ženou, na odcizení v teorii i v praxi? Přesně vzato sahá feminismus ve svých radikálních projevech plně po materialistických názorech osvícenství, které v člověku vidí stroj, jehož hnací silou je vlastní prospěch: tento stroj se jen domnívá, že myslí, ale je řízen pouze city. Dále feminismus prosazuje přehnaný individualismus: „Já“ má přednost před každou formou lidského společenství, tím spíše před každou vazbou na Boha.

Až dodnes sleduje tento na vzpouře založený feminismus zničení ženství a tomuto revolučnímu programu zůstává věrný. Ve válce vyhlášené proti manželství, rodině, mateřství a dítěti je vyjádřeno, jak absolutně se feminismus identifikuje s mužstvem, což je vrchol odcizení jednoho pohlaví od druhého.

Dnes opravdu není doba, abychom se omlouvali za to, že jsme katolíci. Nejsme totiž nohsledi revoluce mravů. Jsme proroci velikosti muže i ženy a krásné Lásky. Neboť Bůh je láska.

Výtah z *Famille Chrétienne*
VISION 2000 – 6/2011
Překlad -lš-

Ikona v kinosále

V Rostově na Donu byl krátce před vypuknutím 2. světové války přeměněn kostel svatého Serafima na kino.

V kostele na pravé stěně byla krásná freska představující Matku Boží. Když byl kostel přestavěn na kino, zamalovali fresku silnou vrstvou vápna. Ale pokaždé, když v sále zhasili světla, objevila se na stěně ikona a zářila tak jasně, že to zastínilo projekční plátno.

Město ustavilo komisi, aby jev znovu posoudila. Komise dospěla k závěru, že vrstva je příliš slabá. Ale ani nové vrstvy vápna na věci nic nezměnily. „Pověřiví obyvatelé“ rozšířili po celém okolí zprávu, že se v kinosále dějí zázraky. Nato bylo kino zavřeno.

Když město obsadili Němci, byl provoz kostela obnoven a kostel je otevřen dodnes. Sovětské úřady dospěly k závěru, že je lepší, aby se lidé dívali na zářící ikonu, než aby „temné síly“ měly příležitost mluvit hlasitě o zázraku.

M. Polsky, „*Les nouveaux martyrs russes*“
Překlad -lš-

Předávání víry a její prameny (3)

Co jsou to „prameny“?

Když se díváme na víru z této perspektivy, i problém „pramenů“ se jeví odlišným způsobem. Když jsem se před asi třiceti lety pokoušel vypracovat studii o Božím zjevení v teologii 13. století, setkal jsem se s neočekávaným konstatováním: v té době nikdo neměl představu nazývat Bibli „Zjevením“. Nebyl na ní uplatněn termín „pramen“. Neznamena to, že by se Bible těšila menší úctě než dnes: naopak, úcta k ní byla bezpodmínečná a bylo jasné, že teologie nemohla mít jinou interpretaci než podle Písma. Pojetí harmonie mezi Písmem a životem však bylo jiné. Proto se slovo „Zjevení“ používalo v širším významu, přistupovalo se k němu na jedné straně s představou, podle které je Boží sdílnost člověku přístupná ve formě Zjevení. Všechno to, co má být pevně formulováno slovy, tedy i samotné Písmo, je svědectvím Zjevení, aniž by to bylo Zjevení v užším slova smyslu. Jen zjevení jako takové ve vlastním slova smyslu je „pramenem“, tedy pramenem i pro Písmo. Jestliže se Písmo odloučí od kontextu této Boží „sdílnosti“ „nám“ věřícím, je víra zbavena svého přirozeného terénu, takže je pouhou „literou“ a „tělem“.

Když pak mnohem později byla Bible pojata jako historický „pramen“, bylo tím současně vyloučeno to podstatné, co si vnitřně vydobyla a co přesto patří k její podstatě, a její význam byl omezen na jedinou dimenzi, a tou je četba. Tak nemohla nabídnout nic víc než to, co se jeví jako historicky pravděpodobné: ale to, co působí sám Bůh, to z pohledu historika za pravděpodobné platit nemohlo.

Jestliže Bibli nepokládáme již za nic víc než za pramen ve smyslu metodicko-historické záležitosti, ačkoliv i tou jistě také je, pak tím jediným, kdo ji může

vykládat, je historik; v takovém případě však může poskytovat jen historické informace. Historik přitom pokládá za svou povinnost zkoumat a udělat z Božího jednání, z vymezené doby a místa pouhou neužitečnou hypotézu.

Jestliže však je Bible kondenzát procesu Zjevení, který je mnohem větší a nevyčerpatelný, a jeho obsah je přístupný čtenáři jen tehdy, když je otevřen pro tuto mnohem větší dimenzi, pak tím smysl Bible není nijak zmenšen. To, co se naopak zcela mění, je kompetence k její interpretaci. To znamená, že tato kompetence náleží do oblasti těch projevů, jakými Bůh sděluje v Kristu sám sebe prostřednictvím Ducha Svatého. To znamená, že Bible se stává vyjádřením a nástrojem sdílení milosti, ve které božské „já“ a lidské „ty“ se stýkají v „my“, tedy v Církvi, a to skrze Kristovo prostřednictví. Je tedy součástí živého organismu, z něhož čerpá kromě jiného svůj původ; tento organismus – i přes pohnuté životní osudy v dějinách – si uchovává nicméně svou identitu a může tímto způsobem, tak říkajíc, uplatňovat práva autora nad Bibli jakožto nad statkem, který mu náleží. To znamená, že Bible jako všechna umělecká, díla a dokonce mnohem více než všechna umělecká díla říká více, než my můžeme pochopit z pouhé litery, a vyplývá to ze skutečnosti, že vyjadřuje Zjevení, které je sice slovy vysloveno, ale není tím vyčerpáno.

Jaký mají tyto úvahy vztah k našemu tématu? Jsou-li přesné, znamená to, že historické prameny musí vždy splývat s pramenem par excellence, tj. s Bohem, který jedná v Kristu. Tento pramen je však přístupný jen v živém organismu, který On stvořil a udržuje při životě. V tomto organismu knihy Písma a komentáře Církve, která vysvětluje víru,

nejsou mrtvá svědectví a minulé události, nýbrž nosné prvky nového života. Ty nikdy nepřestaly být přítomné a otevírají hranice přítomnosti. Od okamžiku, kdy nás vedou k Tomu, který drží čas ve svých rukou, činí průchodnými také hranice času. Minulost a přítomnost se spojují v dnešku víry (tak „dnes“ a „zítra“ v liturgii adventu a postu nejsou prostě slovní hříčkou ve víře, nýbrž spíše interpretací reality).

ČÁST 3.

STRUKTURA KATECHEZE

A. Čtyři základní části

Katecheze staví na základu, který zprostředkuje vnitřní sepětí slova a organismu. Její struktura se projevuje ve čtyřech stěžejních událostech života Církve, které odpovídají základním existenciálním dimenzím křesťanského života. Tak se již v prvních dobách zrodila katechetická struktura, jejíž jádro spadá do počátků Církve. Luther využil tuto strukturu pro svůj katechismus jakožto zcela přirozenou, jak to udělali i autoři Tridentského katechismu. Bylo to možné, protože se nejednalo o uměle vytvořený systém, nýbrž spíše o materiál, který je třeba uchovávat v paměti jakožto pro víru nezbytný, protože obsahuje současně životně nezbytné prvky Církve: Apoštolský symbol (vyznání víry), svátosti, Desatero, modlitbu Páně.

Tyto čtyři klasické části katecheze byly používány po celá staletí jako směrodatná osnova katechetické výuky. Ty také otevírají přístup k Bibli i k životu Církve. Chceme tím říct, že odpovídají dimenzím křesťanského života. A jak říká Římský katechismus (srov. *Tridentický katechismus*, předmluva n. 12), obsahují to, co křesťan musí věřit (Symbol), doufat (Otče náš), konat (Desatero) a životní prostor, v kterém to má uskutečňovat

(svátosti a Církev). Tak se také stává současně zřejmým soulad mezi čtyřmi stupni exegeze, o kterých se hovoří ve středověku a které jsou pokládány za odpověď na otázky, které si kladou čtyři etapy lidského života.

Je zde především literární smysl Písma, který pozorně čerpá z historických kořenů biblických událostí. Pak nastupuje alegorický smysl, tj. intuice a zvnitřnění těchto událostí z pohledu, který je má překročit, nakolik se historické události stávají součástí dějin spásy. Konečně je to smysl morální a onen anagogický⁽¹⁾, které ozřejmují, jak jednání vyplývá z bytí a jak jsou dějiny nadějí a svátostí budoucnosti. Dnes je potřebné obnovit toto studium nauky o čtyřech smyslech Písma. Tato nauka totiž vysvětluje, že historická exegeze má nezastupitelné místo, ale současně stanoví její meze a nezbytné souvislosti.

Soubor toho, co je třeba z víry uchovávat v paměti a co představují čtyři základní složky, které jsme vyjmenovali, se řídí nezbytnou vnitřní logikou. Proto je Římský katechismus nazývá zcela správně „Místa biblické exegeze“. V dnešní vědecké a teoretické mluvě bychom je mohli označit za pevné a zajímavé body výkladu Písma (srov. *Tridentický katechismus*, předmluva n. 12, kde se mluví o čtyřech prvních kategoriích, na které se musí každý katecheta odvolávat jako na zdroje nauky a v každém případě je dobře vyložit a dovést až k jejich samotnému prameni).

Nevidíme žádný důvod, proč by se měla opouštět tato jednoduchá a teologicky i pedagogicky tak přesná struktura, jak se to dnes děje.

B. Úvahy o dvou problémech obsahu

Cílem tohoto výkladu není určovat přesně obsah čtyř základních složek. Jedná se pouze o problém struktury. Nemožno však opomenout krátké úvahy o dvou prvcích těchto struktur, které jsou dnes zvláště ohroženy.

Naše víra v Boha Stvořitele a ve stvoření

Prvním bodem je naše víra v Boha Stvořitele a ve stvoření jako prvky symbolu víry Církve. Čas od času se objevuje strach, že příliš silný důraz na tento aspekt víry kompromituje christologii. Z pohledu některých výkladů neoscholastické teologie by se mohly zdát tyto obavy oprávněnými.

Dnes naopak se zdá, že jsou oprávněné obavy opačného směru. Odsouvání víry ve stvoření omezuje poznání Boha, a tím i christologii. Náboženství nachází svůj smysl jen v oblasti psychologie a sociologie. Materiální svět je obsažen v oblasti fyziky a techniky. Ale jediné tehdy, jestliže jsoucno v tomto světě obsažené je pojímáno jako skutečnost, která vyšla z Boží ruky a kterou Boží ruka zachovává, je Bůh také skutečně naším Spasitelem a naším Životem, pravým životem.

Dnes se projevuje snaha vyhnout se obtížím, jakým nás vystavuje víra v konfrontaci s hmotou, a z toho vyplývá snaha uchýlovat se pouze k symbolickému zobrazení: začíná to stvořením, pokračuje panenským početím Ježíše a jeho zmrtvýchvstáním a končí reálnou přítomností Krista ve svátostných způsobách, naším zmrtvýchvstáním a druhým příchodem Krista. Není to nějaká bezvýznamná teologická diskuse, když je ve hře individuální zmrtvýchvstání v okamžiku smrti, když se popírá nejen duše, ale také skutečnost spásy pro tělo. Obnova víry ve stvoření je v této oblasti rozhodující a představuje nezbytnou podmínku k přijetí věrohodnosti a prohloubení christologie a eschatologie (víry v Krista a poslední věci člověka).

Desatero

V druhém bodu bych chtěl zdůraznit to, co se týká Desatera. Nesprávný výklad kritiky Zákona, kterou uvádí svatý Pavel, vedl

u mnoha lidí k závěru, že Desatero je z katecheze již vyloučeno a je nahrazeno blahoslavenstvími z Horského kázání. Tak bylo znehodnoceno nejen Desatero, ale i Horské kázání a s ním vůbec celá vnitřní struktura Bible. Pavel naopak charakterizuje přechod Zákona do Nového zákona, když říká, že „naplněním Zákona je láska“, a rozumí tímto naplněním výslovně vztah k Desateru. (Řím 13,8–10; srov. Lv 19,18; Ex 20,13n.; Dt 5,17. Srov. také H. Gese, *Zur biblischen Theologie*)

Tam, kde je Desatero z katecheze vyloučeno, útočí se na samotnou její strukturu. Žádné jiné reálné uvedení do víry neexistuje.

C. Formální struktura katecheze

Chtěl bych zakončit své úvahy dvěma poznámkami o zásadních teologických problémech, které byly předmětem našich úvah v první části výkladu.

Vztah mezi dogmatickou exegezi a historickou exegezi

Na začátku návratu k Písmu, který byl současně odchodem od tradiční dogmatické katecheze, stál strach, že vazba na dogma neposkytuje svobodu k chápající četbě Bible. Tento strach byl odůvodněn způsobem, jakým se praktikovala strukturální exegeze. Ale dnes konstatujeme, že jen v kontextu s církevní tradicí může katecheta najít způsob, jak se držet celé Bible a pravé Bible. **Dnes vidíme, že jen v kontextu se společnou vírou Církve můžeme chápat také literu Písma, držet se toho, co říká, jakožto aktuální reality platné jak pro náš současný svět, tak pro jeho dějiny.** Tato legitimní okolnost dogmatické interpretace Bible poskytuje také východisko pro pohled historický: Knihy Bible jakožto Písmo svaté je možno přijímat jen v hermeneutickém výkladu Církve a jen její výklady jsou významné a pravé. Bude zde nicméně stále určité napětí mezi novými problémy a kontinuitou víry.

Ale současně se jeví jasné, že tradiční víra nepředstavuje nepřítel, naopak, je zárukou věrnosti Bibli, která zůstává přístupná metodám historické vědy.

Vztah mezi metodou a obsahem katecheze

Ve druhé a poslední úvaze se vracíme k problému vztahu mezi metodou a obsahem katecheze. Dnešní čtenář může žasnout nad tím, jak živé bylo vědomí Římského katechismu pro katechetickou metodu.

Čtete zde, jak je důležité provádět výuku tím nebo oním způsobem. Proto musí být katecheze přesně přizpůsobena věku, schopnosti chápat, životním obyčejům a sociální situaci posluchačů, aby byla opravdu pro všechny všim. Katecheta musí vědět, kdo potřebuje mléko a kdo solidní stravu, a přizpůsobit svůj výklad kapacitě každého posluchače.

Je pro nás udivující, že Římský katechismus poskytuje katechetovi mnohem větší svobodu, než jakou má dnešní katecheta. Předpokládá ovšem také, že katecheta svou látku prožívá ve své ustavičné meditaci a ve vnitřním ztotožnění a že neztrácí ze zřetele nutnost podříditi ji čtyřem základním složkám katecheze (*Tridentský katechismus*, předmluva n. 13).

Římský katechismus nevyžaduje předepsanou didaktickou metodu. Říká spíše: Ať je forma, kterou si katecheta zvolil, jakákoliv, my jsme pro tuto knihu zvolili cestu církevních Otců.

Jinými slovy, dává katechetovi základní nezbytné dispozice i materiály, jimiž má katechezi naplnit. Ale nezbavuje ho úkolu, aby sám hledal cestu, jak přizpůsobit její podání dané konkrétní situaci. Římský katechismus nepochybně předpokládal existenci literatury druhého řádu, díky které mohl katecheta splnit svůj úkol, aniž by se předem programovaly všechny dílčí situace.

Toto rozlišení úrovní je podle mne podstatné. Obtíž nové ka-

techeze spočívá v tom, že se někud zapomíná na rozdíl mezi textem a jeho komentářem.

„Text“, tj. vlastní obsah toho, co je třeba hlásat, se rozmělnuje stále více ve svém komentáři. A tak se komentář, který už nemá dále co komentovat, stal měřítkem sám sobě, a tím ztrácí na své závažnosti. Je třeba si uvědomit, že rozlišení, které činí Římský katechismus mezi základním textem (obsahem víry Církve) a mezi mluvenými nebo psanými texty jeho předávání, není jen jednou možnou cestou mezi mnoha dalšími: patří k podstatě katecheze (toto rozlišení úrovně je zřejmé již v katechetických traktátech počínaje druhým stoletím ve struktuře vztahů mezi symbolem – vyznáním víry a regula fidei – stručným souhrnem pravd víry. Jestliže symbol obsahuje přesně formulované vyznání víry shodné s modlitbou, pak regula fidei – stručný souhrn – nemůže být formulován slovo od slova a konkretizuje se podle konkrétní situace.) Katechismus je třeba předkládat jakožto katechismus a komentář zůstává komentářem, aby prameny i jejich předávání mohly zachovat svůj přesný vztah.

Nemohu najít lepší závěr pro své úvahy než slova Tridentského katechismu, jimiž popisuje katechezi: „Celý smysl nauky a výkladu musí být založen na lásce, která nikdy nekončí. Neboť je nutno dobře vyložit, čemu je třeba věřit, v co je třeba doufat a co je třeba konat: Ale především je třeba vždy zjevovat Kristovu lásku, aby každý pochopil, že každý úkon ctnosti skutečně dokonale křesťanské nemá jiný původ než Lásku a žádný jiný cíl než Lásku.“ (*Tridentský katechismus*, předmluva n. 10)

Pramen: Difendere la Vera Fede, Documenti della Chiesa e altro
Překlad -Iš-

⁽¹⁾ anagogie – spojení a jednota mezi vědou a spiritualitou

SRDCE OTEVŘENÉ POTŘEBÁM BLIŽNÍCH - dokončení ze str. 2

doložena s ještě větší názorností (srov. Jan 11,1-44). I zde se střetávají na jedné straně Ježíšovo pouto s přítelem, s jeho utrpením a na druhé straně synovský vztah, který má k Otci. Ježíšova lidská účast na Lazarově příběhu má zvláštní rysy. V celém vyprávění se opakovaně připomíná jeho přátelství s ním i s jeho sestrami Martou a Marií. Ježíš sám říká: *Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.* (Jan 11,11)

Upřímný cit k příteli dosvědčují také Lazarovy sestry a židé (srov. Jan 11,3; 11,36), projevuje se v tak hlubokém Ježíšově dojetí při pohledu na bolest Marty a Marie a všech Lazarových přátel, že propuká v pláč – tak hluboce lidský – když se přiblíží k hrobu: *Když Ježíš viděl, jak pláče a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, byl hluboce vzrušen a zeptal se: „Kde jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal.* (Jan 11,33-35)

Toto pouto přátelství, účast a Ježíšovo dojetí nad bolestí Lazarových příbuzných a známých se pojí v celém vyprávění s ustavičným intenzivním vztahem k Otci. Již od počátku pojímá Ježíš příběh ve vztahu k vlastní identitě a poslání a k oslavě, která ho čeká. Při zprávě o Lazarově nemoci poznamenává: *Ta nemoc není k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.* (Jan 11,4) Také zprávu o smrti přítele přijímá Ježíš s hlubokou lidskou bolestí, ale stále s jasným zřetelem vztahu k Bohu a k poslání, které je mu svěřeno; říká: *Lazar umřel a jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili.* (Jan 11,14-15) Chvilu modlitby, kterou Ježíš vysílá k Otci před hrobem, je přirozené vyústění celého příběhu a opírá se o dvě složky: přátelství s Lazarem a synovský vztah k Bohu. I zde jdou oba vztahy pospolu: *Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl:*

„Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel“ (Jan 11,41) – je to eucharistie. Věta ukazuje, že Ježíš ani na okamžik neustává v modlitbě za Lazarův život. Tato ustavičná modlitba posílila pouto s přítelem a současně potvrdila Ježíšovo rozhodnutí setrvat ve spojení s vůlí Otce, v jehož plánu lásky jsou nemoc a smrt Lazara pokládány za místo, kde se projevuje Boží sláva.

Dárce je větší než dar

Drazí bratři a sestry, když čtete toto vyprávění, každý z nás je povolán, aby pochopil, že v prosebné modlitbě k Pánu nemáme očekávat bezprostřední splnění toho, o čem žádáme, splnění své vůle, ale máme se spíše odevzdat do vůle Otce a chápat každou událost z pohledu jeho slávy, jeho plánu lásky, často tajemného pro náš zrak. Proto v naší modlitbě prosba, chvála a díky by měly vystupovat pospolu, i když se zdá, že Bůh neodpovídá na naše konkrétní očekávání. Odevzdanost do Boží lásky, která nás vždy předchází i provází, je jedním ze základních postojů při našem rozhovoru s ním. *Katechismus katolické církve* komentuje Ježíšovu modlitbu ve vyprávění o vzkříšení Lazara takto: „Tak nám Ježíšo-

va modlitba uvedená díkůvzdáním zjevuje, jak prosit: dříve než je dar udělen, se Ježíš sjednocuje s tím, který dává a který dává sám sebe ve svých darech. Dárce je mnohem cennější než udělený dar; je »Pokladem« a právě v něm je srdce jeho Syna; dar je udělován jako »přídavek« (srov. Mt 6,21.33).“ (2604)

To se mi jeví jako velmi důležité. Dříve než je dar udělen, přistoupit k Tomu, který daruje; Dárce je cennější než dar. Také pro nás tedy nad to, co nám Bůh dává, když ho vyzýváme, je největším darem, který nám může dát, jeho přátelství, jeho přítomnost, jeho láska. On je drahocenný poklad, o který musíme vždy žádat a chránit jej.

Svědectví o Boží přítomnosti

Modlitba, kterou Ježíš pronáší při odstraňování kamene ze vchodu Lazarova hrobu, představuje pak zvláštní a nečekaný vývoj. Když totiž vzdal díky Bohu, dodává: *Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mne, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.* (Jan 11,42) Svou modlitbou chce Ježíš navodit víru, úplnou důvěru v Boha a jeho vůli, a chce ukázat, že tento

Bůh, který tolik miloval člověka a svět, že poslal svého jednorozrozeného Syna (srov. Jan 3,16), je Bůh Života, Bůh, který přináší naději a je schopen zvrátit situaci lidsky souzeno nemožné. Důvěryplná modlitba věřícího je tedy živým svědectvím této Boží přítomnosti ve světě, jeho zájmu o člověka, jeho konání na uskutečnění jeho plánu spásy.

Od člověka k Bohu, od Boha k člověku

Dvě Ježíšovy modlitby, o kterých jsme nyní rozjímali, které provázejí uzdravení hluchoněmého a vzkříšení Lazara, zjevují, že hluboké pouto mezi láskou k Bohu a láskou k bližnímu musí vstoupit také do naší modlitby. Ježíše, pravého Boha a pravého člověka, láska k druhému, zvláště potřebnému a trpčícímu, dojetí nad bolestí rodiny a přátel přivádějí k tomu, aby se obrátil k Otci v tomto základním vztahu, který řídí celý jeho život. Ale také naopak: společenství s Otcem, ustavičný rozhovor s Ním nutí Ježíše, aby byl jedinečným způsobem pozorný ke konkrétním situacím člověka a přinášel nám Boží útěchu a lásku. Vztah k člověku nás vede k Bohu a vztah k Bohu nás opět vede k bližnímu.

Drazí bratři a sestry, naše modlitba nám otevírá bránu k Bohu, učí nás ustavičně vystupovat ze sebe, abychom byli schopni přiblížit se k druhým, zvláště v okamžicích zkoušky, abychom jim přinášeli útěchu, naději a světlo. Kéž nám Bůh dopřeje, abychom byli schopni intenzivnější modlitby a posílili tak svůj osobní vztah k Bohu Otci, rozšířili své srdce k potřebám toho, kdo stojí vedle nás, a pocítovali krásu být „Božími dětmi“ spolu s tolika bratry. Děkuji.

Bollettino Vaticano

14. prosince 2011

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda. Jsou tři svědkové: Duch, voda a krev, a ti tři jsou zajedno. Když přijímáme svědectví lidské, tím větší platnost má svědectví Boží. To je totiž svědectví Boží, které Bůh vydal o svém Synu.

Evangelium - Mk 1,6b-11

Jan kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“ V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana v Jordáně pokřtít. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

Člověku stále vrtá hlavou, jak a odkud se vlastně vzal tento svět. Protože vznik vesmíru je věc, které se sám nikdy nemohl účastnit ani ji osobně poznat, pomáhá si jen nejrůznějšími hypotézami a dohady. Především od dob, které označuje jako „osvícené“, využívá této příležitosti k tomu, jak ze všech sil svého malého rozumu vymyslet takový původ světa, ve kterém už vůbec nezbude místo pro onen nejvyšší a nekonečný Rozum, který všechno bytí z ničeho stvořil a moudře uspořádal. Za nejvěrohodnější a nejvědeckější ze svých nápadů pokládá člověk svou mnohoznačnou teorii o všemohoucím velkém třesku, z něhož se pak všechno dokázalo postupně vyvinout v dlouhém řetězu náhodných změn, až se všechno šťastnou náhodou podivuhodně ustálilo do podoby světa, jaký známe. Tato lidská snaha je více než bláhová už jen z toho důvodu, že tento svět je uspořádán tak velkolepě a tak obdivuhodně právě proto, aby z této pestré krásy a mnohosti bytí bylo možno poznat Prápuvodce, který všechno stvořil.

Do evoluční hypotézy se však nějak nechce vejít jeden docela malý a obdivuhodně vybavený bezprecedentní brouk (str. 6), který ve vývojovém řetězci nemá ani předka, ani potomka. Docela však zapadá do nejstarší a opovrhované koncepce, koncepce stvoření. Jako by Tvůrce počítal s tím, jak si jednou jeho nejvyspělejší pozemský tvor bude zakládat na své chytrosti a na svém umělém světě techniky a vynálezů, a ukazuje mu na docela malém brouku, že nic z tohoto „světa pokroku“ není lidský vynález, ale jen nedokonalá kopie reality, která vyšla z Boží ruky daleko dříve, než první lidská noha stanula na tomto světě.

Brouci bombardéři nosí v sobě nejen perfektní a spolehlivě pracující chemickou zbraň, ale současně bezodpadovou a okolí nijak neznečišťující chemickou továrnu, která je zásobuje všemi potřebnými látkami. Vstupní su-

roviny nikde netěží, postaći jim na to běžná strava. Vědci a badatelé se nikde v přírodě nesetkali s žádným případem exploze nebezpečného a choulolistivého zaří-

Na slovíčko

zení, které brouci běžně používají. O vývoji „pouhou náhodou“ si v tomto případě netroufají hovořit ani zarytí evolucionisté. Označili proto vznik bojovného brouka za plod „nesouvislé evoluce“.

Ovšem mluvit o „nesouvislé evoluci“ je ještě větší nonsens než o souvislé. Je to pouze mimikry, za kterým se skrývá „dogmatická víra“, že se náhle z ničeho nic vyskytl v přírodě brouk s velmi složitým a dokonalým zařízením, o kterém vůbec nevíme, odkud je, ale za kterým stojí neuvěřitel-

že se setkává s dalším z nesčetných příkladů, jak Stvořitel doslova hýří nápady, a vzpomíná s potěšením na slova knihy Příslaví o jeho Moudrosti, „kterou vlastní již od počátku, dříve než cokoliv konal, dříve než učinil zemi a všechno kolem, která je jeho potěšením den co den a hraje si s ním radostně v každý čas“. „A proto slyšte napomenutí a buďte moudří, nevyhýbejte se tomu! Blaze člověku, který mě poslouchá. Vždyť kdo nalézá Boží moudrost, nalezl život a došel u Hospodina požehnání.“

Správně pochopený přístup ke stvoření je základem našeho vztahu k Bohu. A naopak: vytěsnit Boha ze stvoření je současně krokem k jeho vyločení z našeho života. Ale kdo Ho nenalézá, nenalézá ani život, ani požehnání.

Drazí čtenáři, chtěli bychom

„Musíme chtít vidět Boha“

Muž na okraji cesty vypadal velmi ustaraně. V jedné ruce držel cestovní tašku a druhou stopoval. Řidič kamionu Luis ho viděl již z dálky a zabrzdil. Muž nastoupil.

„Jste sám?“ zeptal se. Luis už chtěl říct „ano“, ale jeho zrak zavadil o obrázek P. Pia. „Ne,“ řekl, „vlastně nikdy nejedním sám.“ Muž se ohlédl na zadní sedadla, ale nebyl tam nikdo. Podíval se tázavě na řidiče. Luis vjel do zatáčky, krátce zatroubil a řekl: „Nejsem sám. Vždy je u mě Bůh. Musíme jen chtít ho vidět. A když jedu kolem kostela jako tady, tak krátce zatroubím, abych Ho pozdravil, aby nebyl ve svatostánku tak opuštěný.“

Muž ustrnul. Dlouze se zadíval na Luise. „Zastavte,“ řekl rozechvělým hlasem. „Zastavte. Musím zpátky. Jsem kněz tohoto místa. Právě jsem chtěl vypadnout.“

Luis, řidič kamionu, žije v Boží přítomnosti bez ohledu na to, kudy právě projíždí. Jeho prostá věrnost v maličkostech zachránila povolání tohoto kněze.

Tento kněz byl přetížen péčí o pět farností, úzkoprými spory s věřícími, osamělostí. Přestal se modlit a pramen jeho síly vyschl.

Můžeme být věrní v modlitbě jako Luis a svou radostí Božích dětí pomáhat udržovat v srdcích kněží první lásku, udržovat živé a radostné Ano v srdci kněze. Jak často je právě zde církev v nouzi!

Joaquín Alliende

(Autor je prezidentem organizace Kirche in Not – Církev v nouzi.)

Echo der Liebe 7/2011, překlad -lš-

ný důmysl, živá realita, jaká pokračuje všechny meze současné vědy, a technická dokonalost, která překonává všechny meze současné techniky. Zatímco agnostikům z toho vyvstávají na čele vrásky, věřící se může radovat,

vás v této souvislosti ujistit, že jsme si vědomi, jak náročný je text konference Josepha Ratzinger, prefekta Kongregace pro nauku víry, o problémech katecheze, který jsme na pokračování uveřejnili. Pokládali jsme však

za důležité, aby tento téměř dvacet let starý text spatřil světlo světa, i kdyby zatím zaujal jen málo lidí, protože je právě v dnešní době velmi závažný. Poukázal již tehdy na jednu ze základních příčin současné krize víry, a tou je selhání katecheze neboli výuky víry. A všechno to začalo scestným pohledem na svět kolem nás, jako by to bylo především naše dílo, a co není přímo naše, to se vyvinulo samo od sebe zvláštní náhodou, takže Bůh se stal nakonec pro svět přebytečným. Tím se pochopitelně stal postupně zbytečným i pro člověka, kterému pak už nic nebrání, aby nebral v úvahu moudrost Stvořitele a zařídil se v tomto světě zcela podle svého.

Ale lidské nápady se osvědčují čím dále tím méně. Pociťujeme to zřetelně na začátku nového roku, k jehož nadcházejícím dnům hledíme s velkou nejistotou, nedůvěrou a rostoucími obavami. A tyto obavy jsou více než oprávněné. Společnost, která vůbec nedbá Božích rad a v níž každý hledá jen svůj vlastní prospěch, musí se dříve či později ocitnout na mizině. To je živná půda pro velmi nebezpečné situace. Člověk, který cítí, že se ocitl v koncích, je velmi náchylný k zoufalým a nepředloženým činům. Tyto jeho činy jsou pak tím nebezpečnější, čím hrozivější jsou prostředky, které má k dispozici.

Dobrotivý Tvůrce, který tak moudře vybavil brouky, ptáky i lilie polní a vůbec všechno své stvoření, neméně moudře vybavil i člověka, a to nejen bytím a životem, ale také bezpečně vytčenou cestou, jak dojít k pravé blaženosti. „Cesta Hospodinova je záštíťou bezúhonnému, spravedlivý se nikdy nezhroutí.“ – „Ale můj lid zaměnil svou Slávu za to, co není k užitku. Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, praví Hospodin.“ – „Můj lid je pošetilý, nezná se k mně. Jsou to synové pomatení, nemají rozum. Jsou moudří, ale ke zlému, dobro konat nedovedou.“ – „Co však uděláte, až nastanou věci poslední?“

-lš-

Pondělí 9. 1. 2012: 6:05 Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Lidé na cestě **6:50** Čteme z křesťanských periodik **6:55** Jezuité o: Etika v podnikání **7:20** Terra Santa News: 4. 1. 2012 **7:40** Přijeme si... **7:55** Post Scriptum s Maxem Kašparů **8:15** Skanzen Michalův statek **8:30** Quo Vadis - Útěk z Iráku **9:05** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhuláčích **9:20** Obec Moravany nad Váhom **9:30** Šovanek **10:00** Nedělní čtení (7. díl): Svátek Křtu Páně **10:35** Barva lásky **11:10** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **11:20** Noeland (33. díl) **11:45** Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? **11:50** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert ADASH **13:45** Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:15** Kněz Slanina **14:45** Krásy Čech a Moravy (16. díl): Třeboň **15:05** Noční univerzita: Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **16:00** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **16:10** Obec Banka **16:20** JuniorTV Kopřivnice (21. díl) **16:40** Exit 316 MISE: Dnešek neumírá **17:00** NOEparáda (146. díl) [L] **18:05** Po hladině: Země [P] **18:30** Táto, mámo, proč? (11. díl): Proč jsou některé želvy jiné? [P] **18:35** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží **19:15** Ars Vaticana (13. díl) **19:25** Přijeme si... **19:40** Poselství svatých: František z Assisi **20:00** Klapka s... (33. díl): Alenu Krejčovou [P] **21:00** Patagonie: Misionářský sen **21:15** Na koberečku (118. díl) [P] **21:30** Janáčkova filharmonie Ostrava **22:00** Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Závislost a nezávislost v manželství **23:10** Čteme z křesťanských periodik **23:20** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **23:30** Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Kulatý stůl: Ohrožené kostely **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 10. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Terezie z Lisieux **6:15** Má vlast: Bludov **7:20** Patagonie: Misionářský sen **7:35** Světec dvou národů **8:05** Salesiánský magazín **8:20** Berů nás **8:45** Rekonstrukce Arcibiskupského paláce v Olomouci **8:50** Lék na AIDS **9:20** Exit 316 MISE: Dnešek neumírá **9:40** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhuláčích **10:00** Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:30** Noční univerzita: PhDr. Josef Zeman - Závislost a nezávislost v manželství **11:40** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **11:45** Táto, mámo, proč? (11. díl): Proč jsou některé želvy jiné? **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (67. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Ars Vaticana (13. díl) **12:55** Kněz Slanina **13:30** Jezuité o: Etika v podnikání **13:50** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **14:10** Bubnování s Čtyřlístkem **14:25** Noemova pošta 2012: leden **16:00** Poselství svatých: Thomas Merton **16:10** Přijeme si... **16:25** Ďáblova bible [P] **16:50** Barva lásky **17:20** Příběh medvídky pandy (3) **18:00** Noeland (33. díl) **18:25** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:30** Táto, mámo, proč? (12. díl): Proč je Osamělý Jirka osamělý? [P] **18:35** JuniorTV Kopřivnice (21. díl) **18:55** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **19:05** Hudební magazín Mezi pražci **19:40** Zpravodajské Noeviny: 10. 1. 2012 [P] **20:00** Putování po evropských kláštřích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie [P] **20:30** Místo zvané domov [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny: 10. 1. 2012 **21:55** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Gáborem I. díl **22:40** Terra Santa News: 4. 1. 2012 **23:00** Gavran **23:15** Post Scriptum s Maxem Kašparů **23:40** Přijeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Jak potkávat svět (8. díl) **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 11. 1. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 10. 1. 2012 **6:20** Noční univerzita: Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **7:15** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **7:25** Janáčkova filharmonie Ostrava **7:50** Sozopol **8:00** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **8:10** Ars Vaticana (13. díl) **8:20** Pro víta mundi (129. díl): Antonín Randa **9:05** Jak potkávat svět (8. díl)

10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (33. díl): Alenu Krejčovou **13:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** Post Scriptum s Maxem Kašparů **14:00** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Gáborem I. díl **14:45** Na koberečku (118. díl) **14:55** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhuláčích **15:10** Obec Banka **15:20** Lidé na cestě **15:35** Zpravodajské Noeviny: 10. 1. 2012 **15:55** NOEparáda (146. díl) **16:55** Charita Otrokovice (1. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Kamarádka do deště [P] **17:20** Klub Valdocco **17:30** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška **18:00** Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Táto, mámo, proč? (13. díl): Proč jsme každý jiný? [P] **18:35** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:40** Putování po evropských kláštřích: Klášter benediktinek v Loppem, Belgie **19:15** Terra Santa News: 11. 1. 2012 [P] **19:35** Přijeme si... [P] **20:00** Večer chval [L] **21:15** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **21:25** P. Ladislav Heryán - Ježíšova blahoslavenství [P] **22:45** Historie československého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům [P] **23:10** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:40** Krásy Čech a Moravy (16. díl): Třeboň **0:05** Poselství svatých: Terezie z Lisieux **0:15** Má vlast: Bludov **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 12. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Terezie z Lisieux **6:15** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška **7:00** Platinové písničky (67. díl): Dechovka **7:30** Kněz Slanina **8:00** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **8:20** Hudební magazín Mezi pražci **8:55** Místo zvané domov **10:00** Noemova pošta 2012: leden **11:30** Přijeme si... **11:45** Táto, mámo, proč? (13. díl): Proč jsme každý jiný? **11:50** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Má vlast: Bludov **13:05** Šovanek **13:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:05** Pro víta mundi (129. díl): Antonín Randa **14:45** Noeland (33. díl) **15:10** Berů nás **15:35** Quo Vadis - Útěk z Iráku **16:10** Zpravodajské Noeviny: 10. 1. 2012 **16:25** Jezuité o: Etika v podnikání **16:45** Terra Santa News: 11. 1. 2012 **17:05** Lék na AIDS **17:35** Ars Vaticana (14. díl) [P] **17:45** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **18:00** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **18:25** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:30** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. [P] **18:40** Světec dvou národů **19:05** Nová šance **19:30** Charita Otrokovice (2. díl) [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **20:00** U NÁS aneb o címbálu o lidové kultuře (52. díl) [L] **21:00** Přijeme si... **21:15** Post Scriptum s P. Miroslavem Suchomelem [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **22:00** Mohelnický betlém **22:10** Obec Moravany nad Váhom **22:20** Octava dies (653. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** NOEparáda (146. díl) **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **0:20** Exit 316 MISE: Kamarádka do deště **0:40** Klapka s... (33. díl): Alenu Krejčovou **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 13. 1. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **6:30** NOEparáda (146. díl) **7:30** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Gáborem I. díl **8:10** Krásy Čech a Moravy (16. díl): Třeboň **8:30** P. Ladislav Heryán - Ježíšova blahoslavenství **9:55** U Pastýře **11:00** Příběh medvídky pandy (3) **11:40** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **11:45** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** Obec Banka **12:30** Ars Vaticana (14. díl) **12:40** Nová šance **13:10** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška **13:40** Koncert ADASH **15:15** Janáčkova filharmonie Ostrava **15:40** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:05** Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **16:20** Ďáblova bible **16:40** Na kobe-

rečku (118. díl) **16:50** Místo zvané domov **17:55** Hermie a Stanley na táboře **18:30** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. [P] **18:40** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:45** Exit 316 MISE: Kamarádka do deště **19:05** Hudební magazín Mezi pražci **19:40** Poselství svatých: Svatý Petr [P] **20:00** Kulatý stůl: Astronomie dnes [L] **21:35** Obec Banka **21:45** Na koberečku (118. díl) **22:00** Nedělní čtení (8. díl): 2. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přijeme si... **22:45** Světec dvou národů **23:10** Terra Santa News: 11. 1. 2012 **23:35** Historie československého vojenského letectví (2. díl): Trnitá cesta k nebesům **0:05** Poselství svatých: Svatý Petr **0:15** Jezuité o: Etika v podnikání **0:35** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 14. 1. 2012: 6:05 Poselství svatých: Svatý Petr **6:15** Post Scriptum s P. Miroslavem Suchomelem **6:35** Nová šance **6:55** Berů nás **7:20** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška **7:45** Divadélko Bubáček (18. díl): O sněhuláčích **8:00** Malý pastierik **8:30** Noeland (33. díl) **8:55** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **9:00** JuniorTV Kopřivnice (21. díl) **9:35** NOEparáda (146. díl) **10:35** Exit 316 MISE: Kamarádka do deště **10:55** Salesiánský magazín **11:10** Noekreace aneb Vandrování (121. díl) **11:20** Poselství svatých: Svatý Petr **11:30** Janáčkova filharmonie Ostrava **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 12. 1. 2012 **12:25** Nedělní čtení (8. díl): 2. neděle v mezidobí **12:55** Přijeme si... **13:10** Terra Santa News: 11. 1. 2012 **13:35** Jak potkávat svět (8. díl) **14:55** Platinové písničky (67. díl): Dechovka **15:35** Místo zvané domov **16:35** Lidé na cestě **16:50** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:20** Lék na AIDS **17:55** Krásy Čech a Moravy (17. díl): Jindřichův Hradec [P] **18:25** Sedmihlásky: Vyletěla sojka **18:30** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. **18:40** Šovanek **19:05** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **19:25** Nedělní čtení (8. díl): 2. neděle v mezidobí **20:00** Cesta k andělům (59. díl): Roman Joch [P] **20:55** Jezuité o: Poslání učitelů [P] **21:15** Putování modrou planetou: Island **22:00** Kněz Slanina **22:30** Charita Otrokovice (2. díl) **22:35** Noční univerzita: Když mě to v kostele nebaví - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm. **23:30** Koncert ADASH **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 15. 1. 2012: 6:15 Nedělní čtení (8. díl): 2. neděle v mezidobí **6:45** Ars Vaticana (14. díl) **7:00** U NÁS aneb o címbálu o lidové kultuře (52. díl) **8:00** Lidé na cestě **8:15** Ďáblova bible **8:35** Hudební magazín Mezi pražci **9:10** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (19. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:35** Muzeum Kysuckej dediny vo Výchylkovke **10:00** Dopis z Indie **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Hať [L] **11:35** Na koberečku (118. díl) **11:45** Charita Otrokovice (2. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:15** Platinové písničky (68. díl): Dechovka [P] **13:50** Cesta k andělům (59. díl): Roman Joch **14:40** P. Ladislav Heryán - Ježíšova blahoslavenství **16:00** Po hladině: Země **16:20** JuniorTV Kopřivnice (21. díl) [P] **16:45** Noekreace aneb Vandrování (122. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (46. díl) [P] **17:00** Noeland (33. díl) **17:30** Malý pastierik **18:00** Exit 316 MISE: Kamarádka do deště **18:20** Liptál včera a dnes **19:00** Léta letí k andělům (33. díl): Martin Petiška **19:25** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z proskovického rybníka [P] **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu - ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (654. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **21:00** Matka Markéta - maminka Dona Bosca [P] **22:20** Místo zvané domov **23:20** Nedělní čtení (8. díl): 2. neděle v mezidobí **23:50** Ars Vaticana (14. díl) **0:05** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:25** Zpravodajský souhrn týdne **1:15** Janáčkova filharmonie Ostrava **1:40** Poslech Radia Proglas [L].

CENAP – Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, Brno, nabízí minkám od 9. 1. 2012 následující programy:

MASÁŽE KOJENCŮ – pro navázání dobrého citového pouta mezi matkou a dítětem, řešení možných poporodních traumat a obtíží.

LAKTAČNÍ PORADENSTVÍ – přestože je kojení nejpřirozenější způsob výživy, maminka se musí naučit základní principy, aby kojení vydrželo co nejdéle. Rádi vám poradíme, podpoříme a naučíme správnou techniku! Možné konzultace v poradně Centra naděje a pomoci nebo u maminky doma. Kontakt: tel. 731 428 330 (po–pá 8–15 hod.) • e-mail: cenap@cenap.cz.

PORADNA PRO ŽENY A DÍVKY CENAP – nabízíme diskrétně a zdarma poradenství a pomoc při hledání řešení obtížných životních situací vzniklých v důsledku těhotenství, mateřství, rodičovství. Pomáháme hledat řešení nejen vztahových problémů, ale i v otázkách plánování rodičovství. Do poradny se můžete objednat na recepci Centra naděje a pomoci nebo na telefonu 543 254 891. Více na www.cenap.cz.

CENAP dále pořádá **31. 1. 2012 od 16.30 hod.** interaktivní workshop pro dívky s názvem **JSEM JEDINEČNÁ A JEDINEČNÁ CHCI ZŮSTAT**. Ke zdravému sebepřijetí dívky, její proměny v ženu patří nejen, jak k ní přistupují její rodiče, rodina a okolí, ale také jak ona sama je schopna svoji jedinečnost přijmout, jak bude spokojena se svým tělem, sama se sebou, jak zodpovědně bude v budoucnosti přistupovat ke své sexualitě. Bližší informace a přihlášky na www.cenap.cz.

LÉKAŘI POTVRDILI DVĚ NEVYSVĚTLITELNÁ UZDRAVENÍ

Na známém francouzském poutním místě byly oficiálně ohlášeny dva nové případy nevysvětlitelných uzdravení, k nimž došlo v lurské svatyni. O jejich uznání rozhodlo kolegium lékařů. Zkoumání obou případů bylo velmi důkladné a protáhlo se na několik desetiletí. Došlo k nim totiž už v roce 1965 a 1989. O tom, zda budou uznány za zázrak, rozhodne názor biskupa. Francouzští biskupové se ovšem nenechají přesvědčit snadno. Z celkem 7 tisíc uzdravení, která od roku 1858 lékaři označili za nevysvětlitelná, církev uznala pouhých 68 jako zázračná. Nicméně nevysvětlitelná uzdravení se v Lurdech stále dějí. K poslednímu došlo v dubnu letošního roku.

Johana Bronková,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

RELIKVIE PŘITAHUJE

„Pás Panny Marie“ vystavený v chrámu Božského Spasitele v Moskvě přivábil tři miliony věřících. Sdělil to patriarcha Kyryl I. Přitažlivost relikvie ukazuje, že lidé vědí dobře, „kde je Bůh“. Výstava relikvie byla prodloužena o čtyři dny. Navštívil ji také Vladimír Putin.

Kath-net

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. LEDNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 1.		PO 9. 1.		ÚT 10. 1.		ST 11. 1.		ČT 12. 1.		PÁ 13. 1.		SO 14. 1.			
Antifona	261	288	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	261	288	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	262	289	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	262	289	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	263	290	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	263	290	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	263	291	832	934	847	951	862	967	878	984	1277	1416	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	227	249	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	264	291	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	1035	1155	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	264	291	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	263	291	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 7. 1.															
Hymnus	261	288	265	292	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	260	286	265	293	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	230	252	238	261	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	260	287	266	293	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	260	287	266	294	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	688	777
Prosby	261	287	266	294	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	263	291	263	291	841	944	857	961	872	977	888	995	1277	1416	689	778
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Neděle 8. 1. – svátek Křtu Páně

1. čt.: Iz 42,1–4.6–7
Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10
Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

2. čt.: Sk 10,34–38

nebo:

1. čt.: Iz 55,1–11

Iz 12,2–3.4bcd.5–6 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)

2. čt.: 1 Jan 5,1–9

Ev.: Mk 1,6b–11

Slovo na den: *Bude křtít Duchem Svatým.*

Pondělí 9. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,1–8

Ž 116B(115),12–13.14+17.18–19

Odp.: 17a (*Přinesu ti obětí díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mk 1,14–20

Slovo na den: *Pojďte za mnou.*

Úterý 10. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 1,9–20

1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd

Odp.: 1a (*Mé srdce jásá v Bohu, mém spasiteli.*)

Ev.: Mk 1,21b–28

Slovo na den: *Nečistým duchům poroučí.*

Středa 11. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 3,1–10.19–20

Ž 40(39),2+5.7–8a.8b–9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mk 1,29–39

Slovo na den: *Pozvedl ji a ona je obsluhovala.*

Čtvrtek 12. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 4,1–11

Ž 44(43),10–11.14–15.24–25

Odp.: 27b (*Vysvobod nás, Pane, pro svou lásku!*)

Ev.: Mk 1,40–45

Slovo na den: *Na opuštěných místech.*

Pátek 13. 1. – nez. pam. sv. Hilaria

1. čt.: 1 Sam 8,4–7.10–22a

Ž 89(88),16–17.18–19

Odp.: srov. 2a (*Na věky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)

Ev.: Mk 2,1–12

Slovo na den: *Čtyři ho nesli.*

Sobota 14. 1. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 1 Sam 9,1–4.17–19; 10,1a

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mk 2,13–17

Slovo na den: *Zdraví lékaře nepotřebují.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

BOŽÍ PROZŘETELNOST • JINÝ POHLED NA SMRT

Catalina Rivas

Svědectví současné bolívijské mystičky Cataliny Rivas, obdařené stigmaty, o svátosti smíření a pomazání nemocných. Catalina zde popisuje zážitek bolesti ze smrti bratra a matky. Vede nás k zamyšlení nad smyslem smrti, kterým je podle Božího zjevení definitivní přechod mezi lidským životem na zemi a nadpozemským životem, který ustanovil Bůh. Toto svědectví zdůrazňuje především odpuštění, které Bůh uděluje kajícím v poslední chvíli před smrtí. Vzbuzuje v člověku sílu a naprostou důvěru v Boží milosrdenství a zároveň vytváří potřebu navázat spojení s Bohem prostřednictvím svátosti smíření.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 40 stran, 30 Kč
(pouze výrobní náklady)*

Toto svědectví je povoleno šířit pouze nekomerčním způsobem. Proto vyšlo zdarma jako příloha Maticního zpravodaje 2/2011. Pro velký ohlas bylo svědectví vydáno i jako brožura. Lze ji objednat jen v Matici cyrilometodějské s. r. o., kde ji prodáváme a distribuujeme pouze za výrobní náklady, bez zisku.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SÍLA RODIČOVSKÉ MODLITBY

Stormie Omartianová • Z angličtiny přeložila Magdaléna Šobáňová

Kniha povzbuzuje k vytrvalé a usilovné modlitbě rodiče. „Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a užíváme Boží moc v jejich prospěch.“ Kniha není jen zamyšlením nad různými životními situacemi, za které je potřebné se modlit, ale je i praktickou pomůckou – obsahuje totiž v závěru každé kapitoly modlitbu na konkrétní úmysl rodiče.

Paulinky • Brož., 125x200 mm, 208 stran, 199 Kč

SARKOFÁG OTCE TOMÁŠE ŠPIDLÍKA

Marko Ivan Rupnik SJ • Z italského přeložila Luisa Karczubová

Tělo kardinála Tomáše Špidlíka spočívá v bazilice na Velehradě v sarkofágu, na němž mozaiková výzdoba Marka Rupnika, světově uznávaného umělce, vyjadřuje celoživotní poslání tohoto velkého Čecha. Výklad ikonografických vyobrazení je předložen ve stručném průvodci, který zároveň může posloužit k inspirativní meditativní četbě.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.

Brož., 115x189 mm, křídový papír, 36 stran, 50 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24